

KANSAINVÄLINEN URANTIA-YHDISTYS
JOURNAL

Pääkirjoitus: Oletko muuttanut mieltäsi hiljattain? Guy Perron, päätoimittaja	1
Tämän halvaantuneen parantaminen Thomas Outerbridge, Englanti	2
Sisimmässämme oleva ilmoitus Rick Lyon, Yhdysvallat	6
Urantia-nuoriso liikkeellä Chris Wood, Yhdysvallat	10
Morontiamieli Alain Cyr, Kanada	12
Miten lihotaan pettymyksistä Benet Rutenberg, Yhdysvallat	15

UAI JOURNAL

Journalin toimituskunta

Toimittaja **Guy Perron**
guyperon3@sympatico.ca
Apulaistoimittaja **Carolyn Prentice**
cmp9q3@yahoo.com
Apulaistoimittaja **Alain Cyr**
alain_cyr@sympatico.ca
Käännösvastaava (ranska) **Jean Royer**
Käännösvastaava (espanja) **Olga López**
Käännösvastaava (suomi) **Seppo Kanerva**
Taitto **Verner Verass**
Komitean puheenjohtaja **Verner Verass**

Suomentajat **Leena Kari, Jouni Nurmi** ja **Martti Vanninen**
Suomennoksen taitto: **Seppo Kanerva**

Kansainvälisen palvelujohtokunnan jäsenet

Presidentti – **Gaétan Charland** – Kanada
gaetan.charland03721@sympatico.ca
Varapresidentti – **Merindi Swadling** – Australia
merindi@hotmail.com
Varainhoitaja – **Mark Kurtz** – USA
makurtz04@maplenet.net
Sihteeri – **Judy Van Cleave** – USA
jrvanclv@aol.com

Komiteoiden puheenjohtajat:

Koulutuskomitea – **Carolyn Prentice** – USA
cmp9q3@yahoo.com
Jäsenkomitea – **Gary Rawlings** – Yhdistynyt kuningaskunta
Garyurantia@aol.com
Tiedotuskomitea – **Verner Verass** – Australia
vern@designnd.com.au
Konferenssikomitea – **Eddie King** – USA
edwinking@bellsouth.net
Opintoryhmäkomitea – **Rick Lyon** – USA
ricklyon@tctc.com
Levityskomitea – **Jimmy Mitchell** – USA
ricklyon@tctc.com
Käännöskomitea – **Peep Sõber** – Eesti
psober@hot.ee
Sääntökomitea – **Travis Binion** – USA
ghtb@earthlink.net

Päätoimittajalta:

Oletko muuttanut mieltäsi hiljattain?

GUY PERRON

Toivon, että tämän Journalin uuden numeron ilmestyessä mielialanne on korkealla Jumalan hengen asuessa meidän kaikkien mielissämme. Muutatko mieltäsi usein? Oletko jo tehnyt päätöksesi? Onko mielessäsi selvä kuva siitä, mitä haluat ja mitä haluat tehdä? Oletko muuttanut mieltäsi hiljattain?

Minä teen työtä mieleni muuttamiseksi joka päivä; teen päätöksiä, päätän uudesta mielestäni, morontiamielestäni, sieluni mielestä ... monta kertaa päivässä kaikkien päätösteni ja tekojeni kautta. Ja tuon uuden mielen mukana valtaa mieleni hämmästyttävä rauha, joka saa minut katsomaan kaikkea erilaisesta näkökulmasta. Voimme elää toisella todellisuuden tasolla, uskonnollista elämää hengen valtakunnassa, josta tulee uusi asuinsijamme.

Eräs suurinta hämmästyä herättävistä uskonnollisen elämäntavan tunnusmerkeistä on tuntemamme dynaaminen ja ylevä rauha, se rauha, joka käy kaiken inhimillisen ymmärryksen yli, se kosminen tasapainoisuus, joka osoittaa kaiken epäilyn ja kuobunnan olevan poissa. Tällaiset hengellisen tasapainoisuuden tasot ovat pettymyksen tavoittamattomissa. Tämänkaltaiset uskonnonharjoittajat ovat kuin apostoli Paavali, joka sanoi: "Olen vakuuttunut siitä, ettei kuolema eikä elämä, eivät enkelit eivätkä ruhtinaskunnat, eivät vallat, eivät mitkään, jotka nyt ovat tai vasta tulevat, ei korkeus, ei syvyys eikä mikään muukaan kykene meitä Jumalan rakkaudesta erottamaan." [1101:1]

Kuten tiedätte, on olemassa useita todellisuuden tasoja: fyysinen, henkinen, morontiaalinen, hengellinen, universaalinen ja ikuinen. Tasoja on monta, mutta kuinka monia niistä voimme todella ymmärtää ja kokea?

Kuolevaisen koettaessa järjellään saada otetta todellisuuden kaikkeuden käsitteestä tämän olennon finiittinen mieli on silloin kasvokkain infiniittisyystodellisuuden kanssa; todellisuuden kaikkeus on infiniittisyys, eikä mikään käsityskyvyltään alifiniittinen mieli voi sitä sen vuoksi koskaan täysin ymmärtää. [1152:2]

Voidaksemme ymmärtää ja elää toisella todellisuuden tasolla tarvitsemme sopivamman työväliseen, tarvitsemme toisen mielen, ensin morontiaalisen mielen (sielumme) ja sitten kosmisen mielen. Ja inhimilliset kamppailumme saavat meidät usein päättämään astumisesta tähän uuteen tilaan sisimmässämme eli "sisimmässämme olevaan ilmoitukseen", kuten ystävämme

Rick sitä nimittää artikkelissaan. Olemme mukana uuden mielemme, sielumme, rakentamisessa, ja tällä uudella mielellä varustettuna voimme elää morontiaalista elämää täällä ja nyt, kuten ystävämme Alain selittää kirjoituksessaan. Eläessämme morontiaalista elämää jo täällä Urantialla me "lihomme" yhä enemmän ja enemmän pettymisestä ja innostumme ilmeisestä tappiosta, mikä on melkoinen katsantokannan muutos, kuten veljemme Benet selittää Australian-konferenssissa pitämässään esitelmässä. Tämä prosessi voi johtaa meidät elämämme synkimpien hetkien syövereistä tietoisuuteen sisimmässämme asuvasta Jumalasta, kuten veljemme Thomas kertoo etusivun artikkelissamme, hänen hämmästyttävien elämäkokemustensa lyhyessä yhteenvedossa. Nämä kokemukset alkavat joskus hyvin varhain, ja monet toivovat, että niin tapahtuisi uuden sukupolven kohdalla, kuten Chris pohtii vastatessaan kysymykseen "Milloin Urantia-liikkeen nuoret ryhtyvät tekemään jotakin?"

Niin, ystäväni, ennemmin tai myöhemmin meidän on käytävä käsiksi kosmiseen tehtäväämme, ja sitä varten tarvitsemme tehokkaan uuden työkalun, morontiaalisen mielen. Kukaan muu ei voi rakentaa korkeampaa mieltämme kuin me itse tiiviissä yhteistyössä parhaan ystävämme, Ajatuksensuuntaajamme kanssa.

Oletko jo tehnyt päätöksesi? Millä todellisuuden tasolla haluat elää? Oletko aloittanut mielesi muuttamisen ... paremmaksi mieleksi, korkeammaksi mieleksi, morontiamieleksesi?

Morontiamieli on termi, joka merkitsee yhdessä toimivien, mutta toisistaan poikkeavaa aineellista ja hengellistä olemusta olevien mielten substanssia ja kokonaissummaa. Morontiaäly merkitseekin sen vuoksi sellaista paikallisuniversumissa tavattavaa kaksinaista mieltä, jota hallitsee yksi tahto. Ja kuolevaisien kohdalla kysymys on alkuperänsä osalta inhimillisestä tahdosta, josta on tulossa jumalallinen sen myötä, että ihminen samastaa ihmisielen Jumalan mielellisyyteen. [1205:4]

Asenteeni riippuu mieleni tasosta, joka taas riippuu kiitollisuudestani; siksi tein päätökseni ja elän tuntien jatkuvasti kiitollisuutta, joka syntyy korkeammasta mielestäni, jossa elän ja vaikutan ajatuksin, sanoin ja teoin. Olkoon Jumalanne rakkaus, rauha ja taivaallinen valo kanssanne ja sisimmässänne kaikessa mitä teette.

Kääntänyt Leena Kari

Tämän halvaantuneen parantaminen

(Otteita päiväkirjasta)

THOMAS OUTERBRIDGE

Englanti

[H]engen uskoon sisältyy aste asteelta etenevää ilmoitusta - -. [1731:2]

Tämän lainauksen *Urantia-kirjasta* kirjoitin muistiin muutama viikko sitten, mutta en merkinnyt muistiin viitettä. Nyt, tätä artikkelia kirjoittaesani, en voi etsiä sitä, koska lainasin ainoan kappaleeni eräälle vierailevalle Unity-kirkon papille, joka on parhaillaan kolmen viikon matkalla Bermudalla. Tyypilliseltä! Näyttää siltä, että joka kerta, kun lainaan kirjaani jollekulle, tarvitsen sitä poikkeuksetta seuraavana päivänä. Heti kun tämä sympaattinen mies näki tämän ilmoituksen, hän katsoi sitä silmät selällään. ”Hei, minä olen kuullut tästä kirjasta!” hän sanoi ja näytti innostuneelta. Niinpä lainasin hänelle oman kappaleeni, vaikka vaimoni Angela oli ”kieltänyt” minua lainaamasta sitä kenellekään antaessaan sen minulle viime jouluna. Lainattuja kirjoja saa harvoin, jos koskaan, takaisin. Sain ensimmäisen, vuonna 1967 painetun *Urantia-kirjani* lahjaksi vuonna 1976, ja kuten Mestari kerran sanoi: ”*Lahjaksi olette saaneet, lahjaksi antakaa.*” [1102:7] Toivon ainoastaan, että tuo pappi ymmärtää tämän ilmoituksen arvon. Sen jälkeen kun pastori Charlotte lähti Bermudalta lähes vuosi sitten, ei Unity-kirkossa ole ollut pappia, ja eräät kirkon jäsenet ovat vuorotelleet puhujina. Minä pidän saarnan joka kuukauden ensimmäisenä sunnuntaina lukien katkelmia suoraan *Urantia-kirjasta*, mutta vaikka seurakunta poikkeuksetta rakastaa sanoman sisältöä, kukaan ei halua kuulla sen lähteestä. Sitten itse tarinaani . . .

Jumalaa tunteva ihminen kuvailee hengellisiä kokemuksiin – ei epäuskoisten vakuuttamiseksi – vaan uskoviin mielenlennykseksi ja keskinäiseksi tyydytykseksi. [30:5]

Synnyin 29. joulukuuta 1956 Kuningas Edwardin sairaalassa Bermudalla jalat edellä. Useimpien mielestä sillä ei ole juuri merkitystä, mutta äitiäni puhutteli tuolloin tuntematon ihminen, joka sanoi sen merkitsevän, että minulla oli tietty ”kohtalo”. Isäni halusi pitää sitä merkinä siitä, että kohtaloni oli ansaita paljon rahaa. Se oli varmasti hänen suurin toiveensa, mutta minun kohtalonani ei ollut tulla merioikeusjuristiksi, mistä hän oli haaveillut. Pysin jo kahdeksanvuotiaana lähestymään Jumalaa, mutta uskon sen olleen Suuntaajani vaikutusta, sillä isä ja äiti eivät juurikaan antaneet minulle hengellistä ohjausta.

Luonnosta jumalallista läsnäoloa ei voi kuitenkaan mistään löytää eikä edes Jumalaa tuntevien kuolevaisten elämästä yhtä täydellisesti ja yhtä varmasti kuin pyrkiessänne kommunikoidaan sisässänne olevan Salaperäisen Opastajan, paratiisillisen Ajatuksensuuntaajan, kanssa. Mikä erehdys onkaan haaveilla kaukana taivaissa olevasta Jumalasta, kun Univer-

saalisen Isän henki elää oman mielenne sisimmässä! [64:6]

Eli kuten *Raamatussa* sanotaan:

”Ettekö tiedä, että te olette Jumalan temppeli ja että Jumalan Henki asuu teissä?” [Jeesus; 1. Kor. 3:16]

Aikaa myöten minulle tuli melkein pakkomielteeksi kommunikoida Suuntaajani kanssa käyttäen kaikkia mahdollisia keinoja, mm. meditaatiota ja I Ching -oraakkelia. Luin äskettäin A. K. Mozumdarin kirjaa *The Triumphant Spirit*, jossa hän kuvaa yhteydenpitoaan Salaperäisen Opastajansa kanssa, paitsi että se hänen mielestään oli Jeesuksen Kristuksen ääni hänen päässään. Se näytti olevan hänelle aivan luonnollista, ehkä vähän liiankin helppoa – on varottava susia lammasten vaatteissa! Vaikka saatoinkin ehkä lapsena epämääräisesti tuntea Opastajani läsnäolon – hyvin heikkona ja hajanaisena –, niin myöhemmin, nuorukaiseksi varttuessani, viinin, laulun ja naisten astuessa elämäni menetin väistämättömästi kaiken tietoisien kosketuksen. Rakastin juhlimista ja juhlat rakastivat minua; perheeni-kin harrasti juhlimista. Mutta 11-vuotiaana minä kesälomani aikana ”pelastuin”!

Jos eloonjääminen saavutetaan, kaikki muut menetykset ovat korjattavissa. [315:2]

Oli kaunis, aurinkoinen Bermudan iltapäivä, ja minä veneilin Harringtonin lahdella, joka on suojaista, kirkkaansininen, hyvin maalauksellinen ja keskeltä hyvin syvä vesialue. Vuorovedet virtaavat sisään ja ulos Atlantin valtamerelle Flattsin sillan alitse ja läpi Flattsin salmen. Minä olin Horatio Hornblower, ja Harringtonin lahti oli ”paikallisuniversumi” koko kesän. Ollessani tutkimusmatkalla Cockroach-saaren ja Abbot’s Cliff-saaren välissä näin vanhan mustan miehen, Charles Trottin, jota sanottiin ”Simpukkamieheksi”. Hän oli pyytämässä simpukoita ruohikkoisesta pohjasta käyttäen pitkää sauvaa ja lasia, jonka läpi hän tähysti veden pintaa. Hän kutsui minua luokseen, ja päästyäni hänen vanhan, rapistuneen kalastusveneensä luokse tämä vaikuttava olento kysyi minulta vakavasti: ”Oletko sinä pelastunut?”

Mutta veneeni ei ollut uppoamassa. Pelastunut? Pelastunut mistä? ”Pelastunut kadotuksesta, paholaiselta,” hän julisti. Pelastunut helvetin ikuisista liekeistä! Olinko varma siitä, että Jeesus oli tullut elämäni ja että pääsisin taivaaseen? Nyt minulla olisi tilaisuus tunnistaa syntini, ottaa vastaan anteeksiä ja tulla pelastetuksi.

Hyvä on, tämä oli elintärkeää ja ”jumalallisessa järjestyksessä”, seuraava looginen askel kehityksessäni; melkein odotin sitä. Taivutin juhlallisesti pääni, suljin silmäni, tein muodollisesti katumuksen ja olin viralli-

sesti ”pelastunut”! Täynnä herätykseen tulleen intoa toin seuraavien viikkojen ajan ystäviäni tapaamaan tätä kalastajaa, joka sai nyt nimen ”Saarnaaja”, jotta hekin voisivat pelastua. Mutta hän ei näyttänyt tekevän heihin vaikutusta, vaan siitä tuli eräänlainen hupijuttu. Ainoastaan viisi vuotta nuorempi veljeni Barclay suhtautui asiaan tarpeeksi vakavasti. Mutta kuusivuotiaana hänen oli vaikea käsittää tätä kaikkea, ja loppujen lopuksi en itsekään ollut varma, mistä me olimme todellisuudessa ”pelastuneet”. En uskonut palavaan helvettiin, johon syntiset joutuisivat. Olin kuitenkin iloinen tietäessäni, että minulla oli nyt kaiken varalta takuu siitä, etten joutuisi iankaikkiseen kadotukseen.

”Sitten kun kerran olet uskon avulla varmistanut itsellesi Jumalan pojan aseman, ei millään muulla ole eloonjäämisen varmuuden kannalta merkitystä. Mutta älkää erehtykö! Tämä eloonjäämisusko on elävää uskoa, ja se tuo yhä suuremmin määrin esille sen jumalallisen hengen bedelmiä, joka alun alkaen uskon ihmisydämessä herättikin. Se ei teitä pelasta, että olette kerran ottaneet vastaan taivaan valtakunnan poikauden, jos tieten tahto ja itsepintaisesti torjutte totuudet, joissa on kysymys Jumalan liballishahmoisten poikien yhä laajemmasta hengellisestä bedelmöimisestä. Te, jotka olette olleet kanssani toimittamassa Isän asioita maan päällä, voitte vielä nykyin hylätä valtakunnan, jos teistä tuntuu, ettette pidäkään tiestä, joka on Isän palvelus ihmiskunnalle.” [Jeesus; 1916:3]

Syyskuussa palasin sisäoppilaitokseeni Le Roseyssa Sveitsissä. Koulun alue oli radan varressa, ja ohi kulkevien junien äänet kuuluivat selvästi. Kerran näin myöhään illalla tai varhain aamulla, en muista tarkkaa kellonaikaa, tavattoman elävän painajaisunen, jossa putoisin jyrkältä kalliolta. Putoamisunet eivät ole harvinaisia, mutta minä putoisin pitkään, rysähdin selälleni ja säpsähdin hereille, jolloin kuulin ohi kiitävän junan, oikean junan, selvän ja äänekkään kolkutuksen. Se tehosti unen vaikutusta, ennen kuin etääntyi aavemaisesti kaukaisuuteen, ja unesta jäi hyvin elävä muistikuva. Mutta seuraavina vuosina tämä tapaus luonnollisesti häipyi syvälle muistini lokeroihin. Viisitoista vuotta myöhemmin, isänpäivänä 1984, painajaisuni kuitenkin kävi toteen.

Kosmoksessa ei tapahdu umpimähkäisiä ja arvaamattomia sattumuksia. [556:9]

Yrittäessäni rakentaa pesää eräälle Bermudan syntyperäiselle vesilinnulle (*longtail*) olin kotini lähellä olevan sata jalkaa korkean kallion laella, kun sen ulkonema sortui ja syöksyin alas kivikkoiselle rannalle. Minulta murtui niska, selkä ja vasen käsivarsi. Herätessäni koomasta kolme päivää myöhemmin olin oudossa uudessa maailmassa. Minulla oli C5-neliraajahalvaus; olin sidotuna Stryker-kehikkoon, minulla oli kaularangan tuki ja hourailin. Pelottavan kuulo- ja näköharhojen täyttämän ajanjakson jälkeen tulin taas selväjärkiseksi, mutta muistini oli mennyttä. Muistin hämärästi jotakin seitsemän ikävuoteni paikkeilta, mutta muun menneisyy-

teni paikalla oli tyhjä aukko. Seuraavat neljä pitkää vuotta vietin kuudessa eri sairaalassa Bermudalla, Englannissa ja Kanadassa.

Fyysinen vammani kouristuksineen ja muistinmenetyksen aiheuttama henkinen vammani muodostivat vakavan haasteen mielelleni ja ruumiilleni. Jumalalle kiitos, ettei minua kuitenkaan jätetty heitteille.

Kuolevaisen muisti ihmisenä olemisen kokemuksesta alkuperäisissä aineellisissa maailmoissa säilyy ruumiin kuoleman yli, sillä sisimmässä oleva Suuntaaja on saanut henkivastineen eli jäljennöksen niistä ihmiselämän tapatumista, joilla on ollut hengellistä merkitystä. [450:6]

Kaksi vuotta putoamiseni jälkeen olin yhä lujasti linnoittautuneena sairaalaan ja muistini oli edelleen tyhjä. Suuntaajani on täytyntä tehdä tosissaan töitä, koska puhuin usein *Urantia-kirjasta* noina kuntoutumisvaiheeni synkinä päivinä. Lopulta pyysin sairaalan taloudenhoitajaa hankkimaan minulle maksuosoituksen lähetettäväksi *Urantia-säätiölle* Chicagoon, jotta sieltä toimitettaisiin *Urantia-kirja* vanhan kouluni kirjastoon Stowessa lähellä Buckinghamia Englannissa. Olin mennyt sinne vietettyäni kolme vuotta Le Roseyssa. Pian tämän jälkeen näin saman unen, jossa putoisin ja putoisin ja sitten rysähdin selälleni maahan heräten pelottavaan iskuun ja kuullen selvästi junan äänekkään jyskytyksen ikkunani takana. Ääni häipyi aavemaisesti kaukaisuuteen aivan kuten olin kuullut sen häipyvän aikaisemminkin, mutta missä? Seuraavien kuukausien aikana palautui mennyt aika hitaasti mieleeni. Pieni poika sveitsiläisessä sisäoppilaitoksessa kuusitoista vuotta sitten.

Jumalan kannalta ei menneisyyttä, nykyisyyttä eikä tulevaisuutta ole olemassa; kaikki aika on läsnä joka hetki. [34:4]

Tämä oli paljon enemmän kuin yhteensattuma. Hitaasti, hetyttämättä nousi mieleeni muistikuvia vauhdikkaasta seksin, huumeiden ja rokkimusiikin täyttämästä elämästäni. Runsas alkoholin, tupakan, kokaiinin ja amfetamiinin käyttö oli muuttanut persoonallisuuttani niin, että olin luoksepääsemätön, itserakas, sietämätön ja petollinen jopa parhaita ystäviäni kohtaan. Olin antanut myöten houkutukselle suoda itselleni *vapaus mistään pittaamatta heittäytyä halpaan ja likaiseen seikkailuun* [2076:1], ja *[m]itä enemmän ihminen vetäytyy pois päin Jumalasta, sitä lähemmäksi hän tulee epätodellisuutta – olemassaolon lakkaamista.* [1285:3]

Emme ole täysin varmoja, haluaako Jumala tietää ennakkolta syntiä sisältävät tapatumat vai ei. Mutta vaikka Jumala tietäisikin etukäteen lastensa vapaasta tahtostaan tekemät teot, tällainen ennaltatietäminen ei vähäisimmässäkään määrin kumoja heidän vapauttaan. [49:3]

Toivon, että vanhempani olisivat olleet tiukempia ja ”kumonneet vapauttani”, ennen kuin olin kasvanut pois heidän ulottuviltaan. Vanhempiaan ei voi kuitenkaan syyttää kaikesta, ja on otettava syy käytöksestään

omille niskoilleen. Mutta kun ajattelen mennyttä, oli se, ettei minua ”kuritettu ojentamisen tarkoituksessa”, velvollisuuden laiminlyömistä. *On totta, että viisaat isät saattavat kurittaa poikiaan, mutta he tekevät sen kokonaan rakkaudessa ja ojentamisen tarkoituksessa. He eivät rankaise vihassa, eivätkä he kostaakseen kurita.* [2017:5] Minä luovuin ”vanhurskaudesta”, ”vetäydyin pois päin Jumalasta” ja omistin elämäni hummailulle kuten tuhlaajapoika ainakin. Mutta en voi arvostella ankarasti äitiä ja isää; he olivat myös huvittelunhaluisia ja itse asiassa hyvin onnellisia ihmisiä.

Vuosia kestäneen toipumiseni aikana olen voinut hitaasti palauttaa mieleeni ja asettaa aikajärjestykseen elämäni mosaiikin tärkeitä kadonneita palasia. *Ajatuk-sensuuntaaja ehyttää ja palauttaa mieleesi vain ne muistikuvat ja kokemukset, jotka ovat osa universumissa elettyä elämä-vaiheitasi ja jotka ovat sille välttämättömiä.* [1235:4] Olin saanut niin paljon: hyvän terveyden, hyvän kodin, hyvät koulut, mutta tuhlasin sen kaiken, kun noin seitsemäntoistavuotiaana ryhdyin tietoisesti viettämään juoppotelun, huumeiden ja irstailun täyttämää elämää. Minusta elämäni oli ihanaa, mutta olin kadottanut sen. *”Sille, jolla on, annetaan lisää; kun sen sijaan siltä, jolla ei ole, otetaan pois sekkin, mitä hän luulee, että hänellä on.”* [Jeesus; 1692:0] Pohtiessani tuota putoamistani, joka alkoi jo kauan ennen kuin olin lähelläkään sitä jyrkännettä, tunnistan jokaisessa toipumiseni vaiheessa olleen mukana ”enkeleitä”, mukaan luettuna kolme ihmiskuntaan kuuluvaa: tyttöstäväni Michelle, joka löysi minut jyrkän-teen juurelta; sairaanhoitajani Jenny, joka piti minusta alkuajoina huolta ja opasti minua; ja ennen kaikkea fysioterapeutini, joka astui elämäni Stoke Mandevillen sairaalassa hoitaessaan minua hengitystieinfektion takia ja ilmaantui uudelleen kuukausien päästä, kun olin asettunut Chiltern AMI -sairaalaan.

”Hei, Tom”, hän sanoi hymyillen. ”Minä olen uusi fysioterapeutisi.” Uusi terapeutini? Angela oli uusi jumalanlahjani! Tästä alkoi suuri romanssi; hän on elämäni rakkaus, nyt vaimoni ja 19. elokuuta 1992 syntyneen poikamme Robertin äiti. Koko tarinan takana on kaitselmus.

”Kun vesi on alimmillaan, alkaa nousuveden aika” [Long-fellow; vapaa suomennos].

Vietettyäni kaksi raskasta vuotta kuntoutettavana neljässä englantilaisessa sairaalassa halusin mennä kotiin, vaikka olinkin vielä sekä henkisesti että fyysisesti avuton. Itse asiassa halusin vain lähteä sairaalasta, koska en muistanut juuri mitään kodistani. En ollut kuitenkaan vielä valmis lähtemään. Olin edistynyt vain vähän fyysisesti; pystyin nyt syömään itse, ja pystyin työläästi kirjoittamaan koneella kämmeneeni sidotun ”iskurin” avulla. Ja rakkoni harjaannuttaminen näytti johtaneen tyydyttävään tulokseen: mukiloimalla alavatsaani pystyin tyhjentämään rakkoni ja pissamaan polven alapuolelle kiinnitettyyn pussiin. Mutta olin vielä valovuosien päässä muista riippumattomasta ja kävelvästä ihmisestä.

Sisar Sally kysyi minulta, kenen halusin saattavan

minut takaisin Bermudalle, koska en pystynyt matkustamaan yksin. Parikin hoitajaa olisi voinut suoriutua tehtävästä hyvin, tai ehkä Jenny olisi voinut tulla Bermudalta, mutta kiitos ei! Halusin nimenomaan viehättävän fysioterapeutini. Angela oli harjaantunut hoitamaan kuljetuksia, joten minun siirtämiseni pyörätuolista takseihin ja lentokoneen istuimelle ei ollut ylipääsemätön ongelma. Siinä oli järkeä, ja oli vielä toinenkin syy. Olin korviani myöten rakastunut häneen.

Kumpikaan meistä ei ollut aavistanut tätä ennen ambulanssikuljetusta Heathrown lentokentälle. ”Seurustelumme” käsitti vain yhden yhteisen päivällisen sairaalan ravintolassa ja voimistelusalissa muiden nähden esitettyä pientä flirttiä. Mitään vakavia lähestymisyhteyksiä ei ollut tapahtunut, eikä kumpikaan ollut ilmaissut mitään hehkuvia tunteita. Mutta kun ambulanssi teki jyrkän käännöksen ja Angela kumartui puoleeni minua tukeakseen, koitti totuuden hetki. Kiedoin käteni hänen kaulaansa ja vedin hänet rintaani vasten. Huulemme kohtasivat ja suutelimme koko matkan aina lentokentälle asti! Nousimme koneeseen ja suukottelimme kuusi seitsemän tuntia aina Bermudalle asti pitäen vain kaksi taukoa puolivälissä Atlantin valtamerä. Ensimmäinen kerta oli lounastauko ja toisella kertaa kosin häntä. Tällä kertaa olin tosissani enkä pilailut kuten voimistelusalissa. Hän suostui vähääkään epäroimättä, sillä hän oli ”rakastunut” minuun! Hurraa!! Mistä meidän rakkautemme syntyi? Jumala tietää; romanssimme syttyminen on meistä verraton ihme.

Viiden päivän kuluttua morsiameni oli palattava Englantiin erotukseen toimestaan, järjestääkseen asian- ja hyvästelläkseen perheensä ja ystävänsä. Hänen oli määrä palata luokseni niin pian kuin mahdollista. Sillä välin olin yksin, ja kuten saattoi arvata, maailmani romahti. Olin viettänyt kaksi vuotta sairaalassa, jossa hoitajat, fysioterapeutit ja henkilökunta olivat valvoneet minua ja huolehtineet tarpeistani. Runsaasti huolenpitoa. Hyvää hoitoa. Nyt ei minulla yhtäkkiä ollut ketään. Summerhaven tarjosi minulle katon päani päälle, lämmintä vettä, seuraa ja ilta-aterian mutta ei mitään sairaanhoitoa. Huomasin olevani surullinen, hylätty, hämmentynyt ja sääliittävän masentunut halvauspotilas. Oletettavasti kehittämässä kosmista sisua.

Suuri osa siitä, mitä kuolevainen mielellään kutsuu hyväksi onneksi, saattaakin todellisuudessa olla huonoa onnea. Se, että onni hymyilee ja ihmiselle koituu ansaitsematonta joutoaikaa ja varallisuutta, jonka hyväksi ei ole tarvinnut ponnistella, saattaakin osoittautua ihmistä koettelevista kärsimyksistä suurimmaksi. Nurjan kobtalon näennäinen julmuus sen kasatessa koettelemuksia jonkun kärsivän kuolevaisen päälle saattaa todellisuudessa olla se karkaiseva tuli, joka väbitellen muuntaa pehmeän raudan kaltaisen kypsymättömän persoonallisuuden karkaistun teräksen kaltaiseksi todelliseksi luonteenlujuudeksi. [1305:4]

Ollen lähes avuton nelirajahalvaantunut potilas ja tavattoman huonosti varustettu itsenäistä elämää var-

ten kärsin kroonisesta kivusta oikeassa kyljessä ja olin henkisesti ”täydessä seilissä” unohtaen aamiaisen, lounaan tai päivällisen. Laskin säännöllisesti alleni viallisen virtsakondomisysteemin takia. Sain kestää isäni palkkaamia vuorottelevia tilapäisiä yksityishoitajia, joilla ei ollut edes perustietoja selkäydinvammoista. Kolme neljä hoitajaa kävi luonani vuorotellen: yksi ilmaantui joka aamu, auttoi minut ylös, kylvetti, antoi aamiaista ja jätti minut tullakseen taas seuraavana päivänä. Tuleva fysioterapeuttivaimoni oli kaukana Englannissa korvaleikkauksessa, ja olin nopeasti menettämässä elävää muistikuvaa siitä, kuka hän oli. Isä maksoi laskuni mutta kävi harvoin Bermudalla, ja näin häntä tuskin koskaan.

Äitini oli kuollut vuonna 1981. Veljeni eli verrattain eristäytyneenä saaren toisessa päässä, huumeisiin liittyviin lukuisiin ongelmiinsa sotkeutuneena. Luoja tietää, miten Aatami ja Eeva muistivat mieleeni, mutta ajattelin heitä ja heidän eristyneisyyttään ja kuvittelin, miltä heistä on täytynyt tuntua. Luonani ei käynyt ketään ystäviä. Kaikki aikaisemmat ”kaverini” olivat häipyneet putoamiseni jälkeen.

Kaipasin kuolemaa ja mansiomaailmassa odottavaa ylönousemuselämää, joka olisi paljon parempaa elämää kuin tämän maailman meno ja hyöriä. Ongelma oli siinä, miten voisin tappa itseni aiheuttaen mahdollisimman vähän turhaa hälyä. Se oli mielessäni tuon tuostakin joka päivä.

Kun ihmiset torjuvat sisimmässään olevaan benkeen kobdistuvan kutsun, heidän asenteensa muuttamiseksi ei ole paljokaan tehtävissä. [1672:5]

En tiedä, kuinka paljon aikaa kului, sillä tuo kaikki on nyt vähän hämärää, mutta eräänä aurinkoisena päivänä kuljin pyörätuolillani Devil’s Hole -kukkulan yli ja ajojin varovasti puiselle aallonmurtajalle, joka oli lähellä pientä ”Fishnet” [Kalaverkko]-nimistä taloa ja johon veneeni oli kauan sitten ollut kiinnitettynä. Muistot tulvivat mieleeni istuessani laiturin päässä ja tuijottaessani Harringtonin lahden sinistä aallokkoa. Alapuolellani oli kymmenittäin tyhjiä olutpulloja, joita lähitöllä viikonloppuisin lorvehtivat juopot olivat sinne hylänneet. Pitäisikö minun pudottautua niiden joukkoon? Muistin kesien 68, 69 ja 70 keltaisen hiekkapohjan ja miten olin sukeltanut kymmenittäin simpukoita Trunksaaren läheltä sekä miten se vanha kalastaja oli ”pelastanut” minut Cockroach-saaren luona. Tämä muistikuva sai minut ajattelemaan Jumalaa ja predestinaatiokysymystä.

Ennaltamääräytyminen kobdistuu teihin kaikkiin, mutta edeltä käsin ei ole säädetty, että teidän on hyväksyttävä tämä jumalallinen predestinaatio, vaan teillä on täysi vapaus Ajatussuuntaajain ohjelma miltä hyvänsä osin tai kokonaan hylätä. [1204:5]

Olin aika lailla ymmälläni. ”Ohjelmoisiko” Suuntaajani itsemurhan? Tuskinpa. Mutta oliko minut ”predestinoitu” tappamaan itseni? Oliko minulla sisua toteuttaa itsemurha? Vai olinko pelkuri? Kuvittelin makaavani hukkuneena pohjassa noin neljän minuutin kuluttua.

Oliko minulla rohkeutta? Epätoivoissani rukoilin: ”Isä, sinä tunnet menneisyyden, nykyisyyden ja tulevaisuuden. Koska rakastat minua ja oletettavasti tiesit, että olisin täällä juuri nyt ja että pyytäisin saada nähdä Barbaran, anna hänen seisoa edessäni, kun käännän tämän pyörätuolin ympäri!” Jos hän olisi siinä, se olisi minulle merkki siitä, että eläisin. Järjetöntä? Se ei tuntunut naurettavalta, sillä Barbara asui ”Fishnet”-talossa ja olisi nähnyt minut selvästi, jos olisi ollut kotona ja katsonut ulos ikkunasta. Olimme kihloissa vuosina 76–78, mutta hän teki viisaasti ja jätti minut, kun aloitin luisun alamakeen. Vedin henkeä, käänsin tuolini ympäri ja katso, ei ketään! Tunsin läsnäolon, mutta siellä ei ollut ketään. Nauroin. Kuinka uskalsinkin käydä niin naurettavaa kauppaa Jumalan kanssa! Kriisi oli ohi.

”Isä tuo itsensä julki universumille menetelmin, jotka hän itse näkee hyväksi.” [1627:5]

Joitakin kuukausia sen jälkeen olin eräänä aurinkoisena iltapäivänä taas täsmälleen samassa paikassa aallonmurtajan päässä katsellen Harringtonin lahden sinisiä laineita ja muistellen taas kerran noita onnellisia veneretkiäni ja ”pelastumistani” Cockroach-saaren luona. Nyt oli kirkas, kaunis päivä ja olin iloisella mielellä. Olin kokonaan unohtanut edellisen käyntini, silloisen sairaallosien masennustilani ja julkean yrityksen käydä kauppaa Jumalan kanssa. Tänään tyydyin istumaan ja rauhoitin mieleni, kuten Jose Sylva nimittää erästä hallittua rentoutumista käyttävää meditoititekniikkaa. Muutaman minuutin kuluttua avasin silmäni, loin viimeisen silmäyksen Harringtonin lahden kauniin syväsinisenä väreilevään vedenpintaan ja käännyin lähteäkseen pois. Pyöräytin tuolini ympäri, ja katso, siinä oli Barbara, ilmielävänä viiden askelen päässä ja tullen nopeasti minua kohti. Oliko tämä pelkkä yhteensattuma?

Käänteentekevänä ilmiönä ilmoittaminen on jaksottaista, ihmisen henkilökohtaisena kokemuksena se on jatkuva. [1107:2]

”Poikani, älä pidä Herran kuritusta balpana; äläkä kylälästy hänen ojennukseensa, sillä jota Herra rakastaa, sitä hän ojentaa, niin kuin isä ojentaa poikaa, joka hänelle rakas on.” [Jeesuksen lainaus kirjoituksista; 1662:2]

Kun putoamisestani on nyt kulunut kaksikymmentäkolme vuotta, tunnen saaneeni asianmukaisen ”kurituksen”. On totta, että vietin nuorena hillitöntä elämää, mutta hyväksyn nyt ”ojennukseni” katuvaaisena, ironisen kiittolisena ”onnettomuudesta”, jonka vuoksi sain ”kärsiä ja oppia viisautta kokemalla koettelemuksia”. Sen lisäksi, että ajatukseni saivat uuden suunnan, tapahtumasta oli seurauksena Angelan tapaaminen ja naimisiinmenomme sekä poikamme Robertin syntyminen. Oltuani vammautuneena kaksikymmentäkolme vuotta, joista viimeiset kahdeksantoista vuotta ovat olleet rukouksen ja meditaation täyttämiä, tunnen olevani niin onnellinen kuin näissä olosuhteissa on mahdollista. Tuntoaistimukset palaavat ja voimistuvat. Mutta haluan parantua, haluan taas kävellä. Tiettyjä

asioita voi tehdä vain jalkeilla. Minulla on suuri tarve päästä jaloilleni. Muistini pitäisi palautua normaaliksi. Minun pitäisi olla taas muista riippumaton. Siksi pyydän nöyrästi sinua, rakas lukija, esittämään pienen rukouksen paranemiseni puolesta. Laskekaa minut alas katon läpi, kuten laskettiin se mies *Urantia-kirjan* sivulla 1667.

Minkä tabansa pyynnön barras ja kaipaava toistaminen,

kun tällainen rukous on Jumalan lapsen vilpitön tabdonilmaus ja kun se lausutaan uskossa – olipa se miten ajattelematon tabansa tai olipa siihen kuinka mahdotonta tabansa esittää suoraan vastausta –, laajentaa väijäämättä sielun bengellistä vastaanottokykyä. [1621:1]

Kääntänyt Leena Kari

Sisimmässämme oleva ilmoitus

RICK LYON
USA

Greater Lake Michigan Urantia Association (GLMUA) toimi alueellisen konferenssin isäntänä Chestertonissa Indianassa 29.–30. syyskuuta 2007. Vaikka se oli pieni alueellinen konferenssi, olimme onnellisia siitä, että osallistujia tuli Kaliforniasta, Ohiota, Washingtonin osavaltiota, Yhdistyneestä kuningaskunnasta ja muista lähellä ja kaukana olevista paikoista. Useat matkustivat melkoisen matkan osallistuakseen konferenssiin, ja me annamme sille arvon. Pyrkimyksemme tekemään esityksistä mahdollisimman interaktiivisia avainsananamme oli ”osallistuminen”. Se tuotti joitakin erinomaisia keskusteluja ryhmissä. Epävirallinen GLMUA:n tunnuslauseemme on kaikesta päättäen ”iloinen ja aktiivinen osallistuminen”, niinpä pyrimme sitä edistämään. Olipa tapahtuma kuinka hyvin tahansa suunniteltu, niin juuri osanottajien (näkyvien ja näkymättömien) ansiosta lopputulos on onnistunut.

Tämän konferenssin aiheena oli ”Sisimmässämme oleva ilmoitus”. Yhtenä päämääränäimme oli valaista yksilön – sinun ja minun – merkitystä Isämme täydellisyyteen tähtäävässä ja ihmisen tulevia kuolevaisten aikakausia koskevassa jumalallisessa suunnitelmassa.

Kuinka paljon merkitystä meillä yksilöinä on tämän laajan universumien universumin kannalta? Mitä arvoa meillä voi olla niin käsittämättömän valtavassa luomakunnassa? Olemme niin merkityksellisiä, että Jumala loi tämän aineellisen maailmankaikkeuden elämäämme varten. Elämää ei luotu maailmankaikkeuden vuoksi. Tämä maailmankaikkeus luotiin elämää varten. Kun kohotat katseesi tähtiin yöllä, oivalla, että kaikki tämä luotiin sinulle ja suunnattoman suurelle määrälle aivan meidän kaltaisiamme ihmisiä. Ja vaikka se saattaa saada sinut tuntemaan itsesi merkityksettömäksi, muista kuka sen loi ja miksi hän sen loi. Muista myös, että siellä on meidän tarkoituksemme ja kohtalomme.

Me olemme niin tärkeitä, että Paratiisin-Jumala, kaiken ylläpitäjä, loi universumien hallituksia, oikeudenkäyttöjärjestelmiä, opettajia meitä opettamaan, serafeja meitä opastamaan ja suunnattomia määriä olentoja tukemaan matkaamme mihin tahansa tärkeään päämäärään, joka Jumalalla on meitä varten. Kerron mielelläni

ihmisille, että ”Jumalalla on suunnitelma sinun elämäsi varten... Mutta tämä se ei ole!” Olen töissä terästehtaassa. Onko se Jumalan tarkoitus minun elämälläni? Ei. Jossakin ikuisuudessa Jumalalla on sinua ja minua varten odottamassa jotakin paljon merkityksellisempää ja suurempaa kuin se. Voimme vain ihmetellä Jumalan luomakunnan suunnattoman suurta laajuutta ja hänen sitä koskevaa loistavaa suunnitelmansa. Luomakunnan kauneus, suurenmoisuus ja yksinkertainen monimutkaisuus voi vain herättää meidän kunnioitustamme. Ja kuitenkin suurin osa tästä ihmeellisestä luomuksesta on suunniteltu yksilöä ajatellen; suunniteltu siinä tarkoituksessa, että yksilöä autetaan kasvamaan ja kehittymään siihen asti kunnes eräänä päivänä me todellakin olemme Paratiisissa olevan Isämme edessä ja löydämme perimmäisen tarkoituksemme.

Miksi yksilö on tärkeä? Koska sinulla on tarkoitus. Tuon tarkoituksen täyttämiseksi tehtävä työ voi vaihdella päivittäin, mutta kuitenkin perimmäinen tarkoituksesi on pysyvä.

Jokainen meistä yksilöistä on niin merkityksellinen, että kaiken luoja lähetti kullekin oman henkilökohtaisen ja ainutlaatuisen yksityisoppaan ja -avustajan, Ajatuksensuuntaajan, johdattamaan meitä poluillamme sieltä, missä tänä päivänä olemme, palaamaan jonakin päivänä Isämme luo, jonka luota olemme tulleet. Tämän sisimmässä olevan hengen yksilöä kohtaan osoittama antaumusta kuvataan liikuttavan jaloksi ja jumalallisesti Isän kaltaiseksi. Paratiisissa oleva Isämme on varannut tämän tavan pitää persoonallista yhteyttä meihin yksilöinä yksinomaan itselleen.

Pohdi tätä hetki. Kaiken Jumala, kaiken luoja, on varannut yksinomaan itselleen tämän intiimin tavan pitää persoonallista yhteyttä meihin kuhunkin yksilönä. Kaikkiialla universumeissa mikään muu entiteetti, olento tai persoonallisuus ei tule koskaan olemaan vastaavanlaisessa yhteydessä meidän kanssamme.

Jumala on niin luottavainen, niin rakastava, että hän antaa osan omaa jumalallista olemustaan sellaistenkin olentojen kuin ihmisten baltuun heidän varjeltavakseen ja todellistettavakseen. [1283:5]

Kaiken olevaisen Isä rakastaa meitä itse kutakin niin paljon, että hän antoi osan itsestään johtamaan meidät pois pahasta, johtamaan meitä ja opettamaan meitä tällä pitkällä matkalla – perimmäisellä löytöretkellä – Paratiisiin. Ajatuksensuuntaajat ovat ensisijaisesti kiinnostuneita hengellisestä kehityksestämme, mutta he tuntevat lisäksi paljon mielenkiintoa elämämme ja saavutuksiamme kohtaan maan päällä. Heille on ilo myötävaikuttaa terveyteen, onnellisuuteen ja menestymiseen kanssamme jakamaansa elämään liittyen. Tämä sisimmässä oleva lahja Jumalalta on rakastava ohjaaja ja turvallinen ja luotettava opas tämän pimeän ja arvaamattoman kuolevaisena maan päällä eletävän elämän läpi. Tätä tietä kulkiessamme meidän ei tulisi olla peloissamme, koska tämä itsensä Jumalan osanen on jatkuvasti kanssamme ja aina valppaana meidän tarpeidemme suhteen ja kannustamassa meitä alinomaa vähä vähältä lisääntyvän täydellisyyden poluille eteenpäin. Se ohjaa – mutta ei pakota – meitä totuuden, kauneuden ja hyvyyden polulla. Emme ole koskaan yksin tai Jumalan silmänräpäyksellisen henkilökohtaisen läsnäolon, opastuksen ja rakkauden ulottu-
mattomissa.

Voin lähettää sähköpostissa sinulle syntymäpäivänäsi lahjakortin Wal-Martista tai sitten voin tulla luoksesi puhdistamaan kattokourusi sekä käyttää aikaa juttujesi ja huoliesi kuuntelemiseen ja jakaa muutaman hetken elämästäni kanssasi. Kummalle antaisit enemmän arvoa? Mitä eroa on sillä, että ollaan ystäviä ja että ollaan rakastavia? Ystävä on olemassa sinua varten. Rakastava ihminen antaa sinulle itsensä. Kumpaa näistä me yleensä kaipaamme? Suurin lahja, jonka voimme antaa toisillemme tai Jumalalle, on lahjoittaa itsemme. Sisimmässämme oleva henkemme, Ajatuksensuuntaajamme, on lahja Jumalalta. Isämme on antanut meille itsestään osan, joka on kanssamme ja josta lopulta tulee ikuisesti kirjaimellinen osa meitä. Voisiko olla suurempaa lahjaa?

Miten me puolestamme voimme antaa itsemme Jumalalle? Voimme antaa itsemme Jumalalle usealla tavalla. Palvominen – kiitollinen yhteydenpito eli kommunio Jumalaan. Minun mielestäni kommuunio on lyhennetty versio kommunikaatio-sanasta. Me nimenomaan kommunikoimme Jumalalle kiitollisuutemme hänen kohdallemme lähettämistään siunauksista. Vietämme aikaa Isämme kanssa ja jaamme elämämme hänen kanssaan.

Mielestäni toinen tapa, jolla annamme itsemme Jumalalle, on, että teemme sen lastemme kautta. Usein ajattelemme, että lapset ovat lahja Jumalalta, mutta ehkäpä lapsemme ovat lahja Jumalalle. On luotu lisää yksi ihminen, osa itseämme, rakastamaan Jumalaa.

Mikä on tärkeintä, on se, että me annamme itsemme Jumalalle päättämällä täyttää mieluummin hänen tahtonsa kuin oman tahtomme. Annamme itsemme Jumalalle päättämällä rakastaa häntä ja palvelemalla ihmisiä. Silloin näemme kaikki ihmiset Jumalan lapsina. Ja sen vuoksi meille tulee halu palvella lähimmäisiam-

me. Tällaisen valinnan jälkeen haluamme paljastaa Isämme muille elämällä elämäämme niin kuin hän uskoaksemme sitä eläisi. Kehittyessämme haluamme olla Isämme kaltaisia. Sisimmässämme olevan hengen opastuksella pystymme elämään näiden opetusten mukaan ja todistamaan, että Jumala rakastaa kaikkia meitä.

Tämä on sisimmässämme oleva ilmoitus.

Tämän elämän suhteen on olemassa paljon asioita, joita voimme tehdä; on monta tapaa palvella lähimmäisiämme, mutta eräs tämän elämän omituisuuksista on se, että meidät on saatu uskomaan, että mitään ei ole tehtävissä tai että kuinka kauheaa on, jos teemme jotakin väärin tai epäonnistumme. Monet tähän elämään liittyvät tekijät saavat meidät uskomaan, ettemme ole tarpeeksi älykkäitä, ettei meillä ole aikaa eikä rahaa tai että olemme liian kiireisiä jonkin asian tekemiseen. Mutta me voimme löytää aikaa tai rahaa jonkin asian tai tarkoituksen edistämiseen. Kysymys on yksinkertaisesti tärkeysjärjestyksestä. Voimme kaikki oppia tekemään **jotakin**.

Kukin meistä on älykkäämpi tai ei yhtä älykäs kuin joku toinen. Kukin meistä on fyysisesti paremmin tai huonommin varustettu kuin muut. Joillakuilla on terve keho, joillakuilla taas on fyysisiä vaikeuksia. Joillakuilla on paljon rahaa ja joiltakuilta sitä puuttuu, mutta jokainen voi silti tehdä ”jotakin”. Sillä pieninkin yksityiskohta – esimerkiksi jossakin meidän konferenssimme tapaisessa tai vaikkapa jossakin komiteassamme – on erittäin merkityksellinen tuollaisten projektien onnistumiselle.

Seuraava on luvusta ”Nuori pelokas mies”.

Nyt nuori mies halusikin jo kovasti keskustella Jeesuksen kanssa, ja hän polvistui Jeesuksen jalkojen juureen pyytäen hartaasti Jeesusta auttamaan häntä, osoittamaan hänelle tien, jota kautta hän pääsisi pakoon omaa henkilökohtaisen murheen ja tappion maailmaansa. Jeesus sanoi: ”Nouse ylös, ystäväni! Nouse seisomaan kuin mies! Vähäiset vibolliset voivat sinua ympäröidä ja monet esteet viivyttää, mutta tämän maailman ja universumin suuret olevaiset ja todelliset olevaiset ovat puolellasi. Aurinko nousee joka aamu tervehtimään sinua niin kuin se tervehtii mahtavinta ja menestyksekkäintä miestä, jonka maa päällään kantaa. Katso – sinä olet varrellasi vahva ja libaksiltasi väkevä – fyysinen varustuksesi on keskitasoa parempi. Se on tietenkin jotakuinkin hyödytön silloin, kun vain kyyhötät täällä vuoren kupeessa murehtimassa vastoinkäymisiäsi – todellisia ja kuviteltuja. Mutta voisit ruumiisi voimin tehdä jotakin suurta, jos rientäisit sinne, missä suuret teot odottavat tekijäänsä.” [1437:3]

Tämä kuolevaisena eletävä elämä ja tämä ilmoitus tarjoaa meille monia tilaisuuksia palvella, monia tilaisuuksia tehdä suuria asioita, jos vain haluamme rientää sinne, missä suuret teot odottavat tekijäänsä. Antaudu Jumalan kumppaniksi, niin voi tapahtua ja tapahtuu suuria asioita.

Kertomuksesta voidaan myöhemmin lukea seuraavaa:

”Mielesi tulisi olla robkea liittolaisesi elämän ongelmiesi ratkaisemisessa, sen sijaan että olet, kuten olet tähän asti ollut, sen viheläinen ja pelokas orja ja masennuksen ja tappion tunteen kablrenki. Mutta kaikkein arvokkainta on, että todellisiin tuloksiin pääsyn potentiaali on henki, joka elää sisimmässäsi ja joka kannustaa ja innoittaa mieltäsi itsensä hallitsemiseen ja ruumiin aktivoimiseen, jos tabdot päästää sen pelon kableista ja annat hengelliselle olemuksellesi sillä keinoin mahdollisuuden aloittaa elävän uskon sisältämällä väkevyydellä vapautumisesi kaikesta toimettomuuden mukanaan tuomasta pahasta. Ja silloin, ei aikaakaan, kun tämä usko kukistaa ihmisten pelon sillä, että nyt on mukana vaikuttamassa myös pakottava, uusi ja kaikkea hallitseva lähimmäisenrakkaus, joka tulee kohta täyttämään sielusi ääriään myöten.” [1438:0]

Ymmärtääkseni tämä merkitsee sitä, että epäonnistumisen pelkomme, pelkomme siitä, että teemme virheen, että näytämme tyhmältä, korvaa halu olla aktiivinen, halu palvella, koska meidän uskomme ja rakautemme lähimmäisiämme kohtaan voittaa nämä pelot. Kertomus päättyy näin:

”Tänä päivänä, poikani, sinun on määrä syntyä uudelleen, sinulle annetaan uusi asema ihmisenä, joka uskoo ja jolla on robkeutta ja joka on Jumalan tähden antautunut ihmisten palvelemiseen. Ja kun sinusta näin tulee sisimmässäsi uudella tavalla elämään asennoitunut, tulee sinusta niin ikään uudella tavalla universumiin asennoitunut. Olet syntynyt uudelleen – syntynyt hengestä – ja tästä lähtien koko elämäsi on oleva voitokkaiden saavutusten täyttämää elämää. Sen jälkeen hankaluus vain elähdyttää sinua, pettymys kannustaa sinua eteenpäin, vaikeudet ovat sinulle vain haaste ja esteet ovat sinulle vain virkistykseksi. Nouse, nuori mies! Sano hyvästit elämälle, jota elit pelosta madellen ja pelkuruuttasi paeten. Riennä taas velvollisuksiesi pariin ja elä lihallinen elämänvaiheesi Jumalan poikana, kuolevaisena, joka on antautunut jalostavaan ihmisten palvelemiseen maan päällä ja jonka on määrä astua ylivertaiseen ja ikuisen Jumalan palvelemiseen ajattomuudessa.” [1438:1]

Pane merkille, että ”voitokkaisiin saavutuksiin” sisältyi hankaluutta, pettymystä, vaikeuksia ja esteitä. Kohtaamme joka tapauksessa nämä asiat joka päivä. Miksi emme siis kääntäisi niitä ”voitokkaiksi saavutuksiksi”? Ehkäpä juuri näiden asioiden vuoksi arvostamme niin paljon saavutuksen ja menestyksen tunnetta. Ovatko voitokkaat saavutukset – oman päämääränsä menestyksellinen saavuttaminen – toivottavia? Siinä tapauksessa ihmisellä on oltava hankaluutta, pettymystä, vaikeuksia ja esteitä voitettavanaan.

Tämä tarina kertoo meille, että jokainen, joka tulee Kristuksen luo, syntyy uudelleen – on uusi ihminen. Eilen olin tämä ihminen, mutta tänään olen uusi ihminen. Herättyäni eilen pyysin Jumalaa suojelemaan minua ja tekemään minut rikkaaksi, mutta tänään herättyäni kysyin Jumalalta: ”Miten voin palvella sinua tänään?” Tee tämä joka päivä, ja Jumala avaa ovia sinulle, jotta voit tehdä asioita, joita et koskaan olisi uskonut voivasi tehdä tai tekeväsi.

Kovin usein elämme tappioon valmistautuen. Käytämme aikaa elämään kuuluviin epäonnistumisiin tai hankaluuksiin valmistautuen emmekä tee paljoakaan valmistautuaksemme voittoon. Harjoittelemme joka aamu sydänkohtaukseen valmistautumista. Käytämme aikaa pikkutarkkojen asiapapereiden säilyttämiseen tilintarkastuksen varalta. Tarkastamme vakuutusemme voidaksemme olla varmoja siitä, että rakkaistamme pidetään huolta, sitten kun kuolemme. Mutta mitä me joka päivä teemme valmentuaksemme itseämme onnistumaan siinä, mitä Jumala on suunnitellut elämäämme varten? Mitä teemme joka aamu auttaaksemme Ajatussuuntaajaamme ja enkeleitä, että ne johtaisivat meitä polulla, joka meidän on kuljettava?

Urantia-kirjan mukaan ihanteellinen elämä on mieluummin elämää, joka ilmenee rakastavana palvelemisena, kuin olemassaoloa, jolle on ominaista pelokas epärointi. Pelko sokaisee meidät siltä, mitä voimme tehdä onnistuaksemme – antaaksemme panoksemme jumalalliseen suunnitelmaan tai missä muodossa hyvänsä tapahtuvaan palvelemiseen. CNN:ää seuratesamme kuulemme kaikesta siitä pahasta, jota meille tapahtuu. Sulje CNN ja ajattele jotakin myönteistä asiaa – ja ryhdy sitten toteuttamaan sitä. Älä lankea pahaan väärintekemisen houkuttukseen, äläkä myöskään lankea houkuttukseen olla tekemättä mitään. Jumala antaa kullekin meistä vision, unelman. Keskity tuohon visioon ja kaikkiin hyviin asioihin, jotka sinä yksittäisenä ihmisenä voit tehdä. Tee se, minkä voit, sen avulla, mitä sinulle on annettu. Kasva siinä, mihin Jumala on istuttanut sinut. Jumala asetti sinut tänne tekemään jotakin suurta elämälläsi.

Eräs asia, jota elämässä eniten kaipaamme, on kumppaniemme osoittama ihailu. Jokainen haluaa sitä. Jokainen haluaa tuntea itsensä tärkeäksi. Jokainen haluaa antaa oman panoksensa – olla jollakin tavalla merkittävä. Työssä haluamme pomon ja työtovereiden tappavan meitä selkään. Kotona haluamme vaimon kiittävän meitä roskien viemisestä. Urheilussa nautimme yleisön hurraamisesta. Konferenssin isäntinä toimiessamme voimme iloita osallistujien kiitoksista ja arvonnasta. Pelko siitä, ettemme saa osaksemme tätä kumppaniemme ihailua, johtaa usein siihen, että emme tee mitään; että olemme toimettomia, silloin kun tarvitaan toimintaa.

Useita vuosia sitten lasimaalauksista tuli harrastukseksi. Sen mukava puoli oli siinä, että oli teos minkälainen tahansa tai kestävä se miten huonosti tahansa lähempää tarkastelua, niin ikkunaan ripustettaessa ja auringon paistaessa sen läpi se näytti aina kauniilta. Kun on osallisena monenlaisissa mahdollisuuksissa palvella ja tarkastelee yksityiskohtia lähietäisyydeltä, voi huomata, ettei kaikki ole täydellistä, mutta heti kun se on ripustettu näytteille kaikkien muiden nähtäväksi ja aurinko paistaa sen läpi, lopputulos on kaunis. Tästä esimerkkinä oli konferenssimme Chicagossa vuonna 2004.

Monet ihmiset antavat arvoa sille ajalle ja tarmolle,

jonka olet uhrannut jollekin tämänkaltaiselle konferenssille, ja he ymmärtävät sen arvon, ja olemme tietenkin siitä hyvin kiitollisia, mutta aina jonkun mielestä oletkin väärässä tai tehnyt virheitä. Et ole ensimmäinen ihminen, joka tekee virheen, etkä myöskään viimeinen, mutta sinä ainakin teet jotakin. Virheen tehdessämme ei tosiasiaassa tapahdu muuta kuin että meistä tulee viisaampia sen suhteen, miten pääsemme päämääräämme. Täydellisyys odottaa meitä Paratiisissa, ei täällä.

Se, että olemme täydellisiä omassa maailmassamme niin kuin Jumala on omassa valtakunnassaan, ei merkitse sitä, että me olemme täydellisiä. Mielestäni se tarkoittaa sitä, että me olemme niin täydellisiä kuin tällä hetkellä pystymme. Harjoitus tekee mestarin, joten ehkä tässä elämässä onkin siitä kysymys – harjoituksesta, joka jonakin päivänä tekee meistä täydellisiä. Ei Jumala asettanut meitä tänne kuihtumaan ja kuolemaan. Hän asetti meidät tänne kasvamaan ja saamaan kokemusta elämästä. Hän on kylvänyt tämän siemenen. Putosiko se hedelmälliseen maahan vai kalliolle? Tukahduttavatko rikkaruohot sen vai kantaako se runsaat määrät hedelmää? Autammeko levittämään *Urantia-kirjan* opetuksia rakkaudesta ja toivosta niiden mukaisesti eläen ja anteeksipyytelemättä kertoen niistä ihmisille, jotka niitä tarvitsevat ja haluavat kuulla niistä?

Thomas Edison epäonnistui suunnilleen tuhat kertaa hehkulamppua tehdessään, ja kun häneltä kysyttiin, mitä kaikkea hän oli oppinut kaikista näistä epäonnistumisistaan, hän sanoi oppineensa tuhat tapaa, joilla hehkulamppun tekeminen ei onnistu. Hän epäonnistui monta kertaa. Hän onnistui vain kerran – ja ajattele, onko sille keksitty käyttöä!

Abraham Lincoln ei ollut hyvin koulutettu. Hänen ulkonäöllään ei tulisi koskaan valituksi tänä päivänä. Häntä oli hyväksikäytetty lapsena, ja nykyään uskotaan, että hän kärsi ulkonäköä rumentavasta taudista. Hän hävisi vaaleissa ja epäonnistui monissa asioissa. Abraham Lincoln oli nöyrä, tavallinen mies. Ei hän eronnut sinusta tai minusta ja monessa mielessä hän oli vähemmän onnekkaampi kuin useimmat meistä. Hänen kasvonsa ovat kuitenkin Rushmorevuorella seuraavat pari miljoonaa vuotta.

Hyvin harva ihminen tällä planeetalla voi olla Thomas Edison, Abraham Lincoln tai elää sellaista täydellistä elämää, jota Jeesus eli, joten älä edellytä sitä itseltäsi. Älä kuitenkaan ajattele, että vain sen takia, että et voi muuttaa koko maailmaa yhdessä yössä kuten nämä miehet tekivät, että et voi muuttaa maailmaa ollenkaan. Koska sinä voit. Jos pelkää, pelkää houkutusta keksii tekosyitä. Jos pelkää, pelkää houkutusta etsiä syitä epäonnistua. Jos pelkää, pelkää kaikkea, joka pitää sinut erossa iloisesta ja aktiivisesta osallistumisesta maailmaan ympärilläsi. Jos pelkää, pelkää kaikkea, joka estää sinua nauttimasta hengellisestä tyytyväisyydestä, joka syntyy siitä, että toimii Jumalan tahdon mukaisesti ja palvelee lähimmäisiään.

Lapsena opiskelemme koulussa kertotauluja: $1 \times 1 = 1$, $2 \times 2 = 4$, $4 \times 4 = 16$. Minä itse olen taituri nollan

kertotaulussa. 1×0 on 0, 100×0 on 0, $864\,932 \times 0$ on 0. Millä tahansa luvulla kerrottuna 0 on 0.

Jumalalla kerrottuna 0 on 0... Mutta Jumala $\times 1$ on liian iso luku seinälle kirjoitettavaksi. Jumala voisi tehdä mitä tahansa ja kaiken itse, mutta se ei ole Jumalan valitsema tapa tehdä asioita. Jumala tarvitsee yhtä ainoaa, yksittäistä ihmistä asioiden tekemiseen. Älä istu harmittelemassa sitä, miksi olet eronnut tai miksi sinulla on rahaongelmia tai miksi joku ei ole yhtä kiinnostunut tästä ilmoituksesta kuin sinä. Anna Jumalalle jotakin, jonka parissa hän voi työskennellä. Jumala kertaa 1.

Älä puolustele itseäsi sanomalla ”en halua loukata ketään” tai ”en halua pakottaa ketään muuta vastaanotamaan uskontoani”. Älä anna elämän estää sinua kulkemasta Jumalan sinulle suunnittelemaa polkua. Katso, mitä Jumala on antanut sinulle. Hän lähetti sinulle sisimmässäsi olevan hengen ja enkelit opastamaan ja auttamaan sinua. Kristus Mikael lähetti meille Totuuden Hengen. Ilmeisesti sinun täytyy olla Jumalan mielestä pahuksen tärkeä hänelle, koska hän on varustanut sinut kaikella tällä.

Kun ihminen pyhittää tabtonsa Isän tabdon täyttämiseen; kun ihminen antaa Jumalalle kaiken, mitä hänellä on, silloin Jumala tekee tuosta ihmisestä jotakin enemmän kuin tämä on. [1285:3]

Toimi Jumalan työväliseenä, jota hän tarvitsee toteuttaakseen omia päämääriään sinun elämässäsi. Jumala kertaa 1.

Uskonnonbarjoittajien on toimittava yhteiskunnassa, elinkeinoelämässä ja politiikassa yksilöinä, ei ryhminä, puolueina eikä instituutioina. Uskonnollisesta ryhmästä, joka ottaa asiakseen toimia muussa kuin uskonnonbarjoittamisen tarkoituksessa, tulee oitis poliittinen puolue, talousjärjestö tai sosiaalinen instituutio. Uskonnollisen kollektivismin tulee rajoittaa ponnistelunsa vain uskonnollisten asioiden edistämiseen. [1087:6]

Mielestäni tämä merkitsee sitä, että uskonnollisten ryhmien tulee keskittyä uskonnollisiin asioihin eikä politiikkaan, taloudellisiin näkökohtiin tai sosiaalisiin kysymyksiin. Meidän tulee kuitenkin yksilöinä olla tekemisissä tällaisten asioiden kanssa. Konferenssimme aihe perustui seuraavaan lainaukseen:

Uskonnonbarjoittaja ei subtaudu sosiaaliseen kärsimykseen kylmäkiskoisesti, hän ei ole välinpitämätön yhteiskunnallista epäoikeudenmukaisuutta kohtaan, hän ei pysyttäydy sivussa talousajattelusta, eikä hän liioin subtaudu poliittiseen tyranniaan ikään kuin sitä ei olisikaan. Yhteiskunnalliseen uudistustyöhön uskonto vaikuttaa välittömästi, sillä se bengellistää yksittäisen kansalaisen ja antaa hänelle ihanteita. Näiden yksittäisten uskonnonbarjoittajain asennoituminen vaikuttaa epäsuorasti kulttuurisivilisaatioon, silloin kun heistä tulee monenlaisen sosiaalisten, moraalisten, taloudellisten ja poliittisten ryhmien aktiivisia ja vaikutusvaltaisia jäseniä. [1088:4]

Oma henkilökohtainen uskontomme, tämä sisimmässämme oleva ilmoitus, hengellistää kunkin meistä ja antaa meille ihanteita. Sitten tämä sisimmässämme oleva ilmoitus vaikuttaa yhteiskuntaan ja kulttuuriin meidän asenteidemme ja uskomustemme kautta; sen kautta, mitä me teemme ja mitä me sanomme ollessamme iloiten ja aktiivisesti vaikuttavina ja yksittäisinä jäseninä osallisina erilaisissa sosiaalisissa, moraalisisissa, taloudellisissa ja poliittisissa ryhmissä.

Tuodessamme esiin *Urantia-kirjan* opetuksia ja elässämme sitten niiden mukaisesti paljastamme omalta pieneltä osaltamme Isäämme – kuka hän on ja minkälainen hän on. Jeesus tuli ilmoittamaan Jumalan ihmiselle. Se, joka on nähnyt Jeesuksen, on nähnyt Isän. Myös me voimme elää samalla tavalla. Myös meillä on tämä **ilmoitus sisimmässämme**.

Kääntänyt Jouni Nurmi

Urantia-nuoret liikkeellä

CHRIS WOOD

Yhdysvallat

Tämä artikkeli perustuu UAUS:n Seattlen-konferenssissa vuonna 2007 pidettyyn puheeseen. Chris on UAUS:n vuonna 2008 Kansas Cityssä pidettävän konferenssin ohjelmatoimikunnan puheenjohtaja ja kertoo, että konferenssin teema ”Alkuperä, historia ja määränpää” tulee käsittelemään laajasti eräitä tässä esitettyjä ideoita.

Osallistuin viime heinäkuussa erääseen *Urantia-kirjan* lukijakokoukseen, jolloin eräs mies teki minulle varsin suorasukaisen kysymyksen: ”Milloin Urantia-liikkeen nuoret ryhtyvät tekemään jotakin?”

Minun on nyt pakko paljastaa teille, että aivan kuin monella kaksitoistavuotiaalla, minulla on taipumusta nauraa sopimattomissa tilanteissa. Uskon, että iän mukana ihminen kehittää portin sisäisen hullujenhuoneensa ja suunsa välille. Minulla tämä portti on ruostunut, niin että saatan nauraa täysin asiaankuulumattomasti vakavissakin tilanteissa. Kuvitelkaapa siis, miten vaikea minun oli hillitä itseäni, kun sen tytön isä, jonka kanssa olen seurustellut kaksi vuotta, lähestyy minua pyytäen, että lähtisin hänen kanssaan kävelyille. Yksin. Hän haluaa tehdä minulle erään kysymyksen. Menemme ulos Chicagon kylmille, pimeille, yllättävän autioille kaduille. Välillemme syntyy äänetön kaksintaistelu. Otaksun, että hän on aseistautunut kysymyksellä, jota jokainen isän tyttären kanssa seurusteleva mies pelkää (”Milloin aiot tehdä pienestä työstäni kunniallisen naisen?”) ja olen varautunut antamaan vastauksen, jota kenenkään tyttären isä ei suinkaan halua kuulla (”Kuudenteen kuukauteen mennessä, ennen kuin se alkaa näkyä.”) Jos nimittäin onnistuisin pysymään vakavana. Bob Arkens ei ole mikään hölmö vaan tekee minulle ovelan tempun. Kuvitelkaa, miten hämmennyin, kun hän kysyi: ”Milloin Urantia-liikkeen nuoret ryhtyvät tekemään jotakin?”

En osannut vastata mitään. Vaikutin varmasti aivan vasta-alkajalta tässä mittelössä. Mutta kysymys jäi vaivaamaan minua. Aloin miettiä, miten olisin vastannut siihen, jos olisin ollut nokkelampi. Uskon nyt, että syynä hämmennykseeni oli se, että tämä yksi kysymys edellytti itse asiassa vastaamista kolmeen kysymykseen.

Ensiksikin, keitä ovat Urantia-liikkeen nuoret?

Tämä näyttää olevan sukupolven liittyvä määre. Kymmenen vuotta sitten senaikaiset nuoret alkoivat kerääntyä yhteen eri puolilta maapalloa. Olimme teini-ikäisiä tai parikymppisiä ja uusia kasvoja konferensseissa ja opintopiireissä. Nyt olemme lähes tai yli kolmekymppisiä. Emme ole enää varsinaisesti nuoria, mutta tämä nimitys on tarttunut sukupolveemme pysyvästi. Oletan, että neljäkymmenen vuoden päästä, kun olemme vanhempia, harmaampia ja kaljampia, meistä puhutaan yhä Urantia-liikkeen nuorina. Se on ehkä toiveajattelua, mutta lisänimet ovat sitkeähenkisiä.

Laajemmassa mielessä Urantia-liikkeen nuoret voisivat kuitenkin olla viidennen aikakauden sukupolven tikkaiden viimeisin pieni. *Urantia-kirja* sanoo: *Minkä tabansa todellisuuteen liittyvän ongelman – inhimillisen tai jumalallisen, maallisen tai kosmisen – oikeat mittasuhteet voi saada selville vain tutkimalla koko laajuudeltaan ja ennakkoluulottomasti asianomaisen universumirealiteetin kolmea vaihetta: alkuperää, historiaa ja määränpäättä, sekä näitä keskenään subteuttamalla.* [215:3] Lukijat saavat ainutlaatuisen näkökulman alkuperäämme eli meitä edeltäneisiin aikakautisiin sukupolviin samoin kuin tätä maailmaa odotetaan kunniakkaaseen määränpäähän matkalla valoon ja elämään. Sen sijaan historia asettaa meille haasteen. On ikään kuin meitä edeltävät sukupolvet olisivat laatoittaneet tien, joka johtaa meidät vuorelle, jonka huipulla on valaistuna valo ja elämä. Viidennen aikakauden sukupolven haasteena on, miten kiivetä tuolle vuorelle.

Entä milloin Urantia-liikkeen nuoret ryhtyvät tekemään jotakin?

Hyvä on, jotta voisin vastata teille, minun olisi tiedettävä tarkalleen, mitä meidän odotetaan tekevän. Olemme täällä ylösnousemuksellisen elämänvaiheemme ensimmäisessä maailmassa. Mitkä ovat ensimmäiset tehtävämme, ensimmäiset läksymme?

Päätelen, että ensimmäinen läksymme on oppia rakastamaan toinen toisiamme. Meille sanotaan:

Yhtä tärkeää ei ole, että rakastat tänään kaikkia ihmisiä, kuin että joka päivä opit rakastamaan taas yhtä ihmistä lisää. Jos joka päivä tai joka viikko yllät ymmärtämään taas yhtä uutta lähimmäistäsi, ja jos tämä on se, mihin joka tapauksessa kykenet, silloin olet eittämättä sosiaalistamassa ja kiistämättä hengellistämässä persoonallisuuttasi. [1098:3]

Jo kymmenen vuoden ajan on Urantia-liikkeen nuorten kiertue kulkenut ristiin rastiin tätä maata, tätä maanosaa ja kunnianhimoisimpina vuosina tätä maailmaa Tšekkin tasavallasta aina Thaimaahan saakka. Olette ehkä itsekin lähettäneet jonkun lapsistanne tälle kiertomatkalta tietämättä tarkalleen, mihin hänet toimititte. Eräs kiertueen taustalla olevista motiiveista on ajatus, että joka päivä opittaisiin rakastamaan yhtä uutta ihmistä, oli hän sitten *Urantia-kirjan* lukija tai ei, asuipa hän Coloradossa tai Norjassa. Ne jotka osallistuvat tähän kiertueeseen vaikkapa viikon, kuukauden tai neljän kuukauden ajan, oppivat monia eri tapoja, joilla kuolevaiset elävät tällä lastentarhaplaneetallamme.

Tämä ei ole älyllinen läksy eikä edes hengellinen. Se on sosiaalinen haaste. Meille kerrotaan:

Rakkaus on dynaamista. Sitä ei voi koskaan kammitsoida; se on elävää, pidäkkeetöntä, säväbdyttävää, ja aina se on liikkeessä. Ihminen ei voi milloinkaan ottaa Isän rakkautta ja teljetä sitä sydämeensä. Isän rakkaudesta voi tulla kuolevaiselle ihmiselle todellista vain, kun se kulkee tämän ihmisen persoonallisuuden läpi, ja kun hän vuorostaan osoittaa tätä rakkautta kaltaisilleen. Rakkauden suurenmoinen virtapiiri kulkee Isältä poikien kautta veljille –. [1289:3]

Voidakseen ”tehdä jotakin” tämän sukupolven täytyy oppia rakastamaan. Kun olemme oppineet rakastamaan, tai ainakin, kun meillä on tarpeeksi varmuutta voidaksemme ottaa vastaan seuraavan haasteen, meitä kutsutaan palvelukseen. Meille sanotaan suoraan, että usko riittää valtakunnan ovesta sisälle pääsyyn mutta ei siellä pysymiseen. Pysyäkseen siellä sinun täytyy palvel-

Jotta saisi oikeuden astua sisälle valtakuntaan, on sen ehtona usko, henkilökohtainen vakaumus. Valtakunnan sisällä tapabtuvassa, aste asteelta etenevässä ylösnousemuksessa mukana pysymisen hinta on kallisarvoinen helmi, jonka omistaakseen ihminen myy kaiken, mitä hänellä on. [1583:2]

Jeesuksen sanoma oli rakkauden sanoma; Jeesuksen menetelmä oli palvelu.

Jeesus opetti, että kanssaibmisten palvelu on korkein käsitys henkiuskovien veljeydestä. Jumalan isyyteen uskovi tulisi suhtautua pelastumiseen itsestään selvytyksenä. Uskovan suurimpana huolena ei tulisi olla itsekäs omakohtaisen pelastumisen halu, vaan mieluumminkin epäitsekäs kanssaibmistensä rakastamisen ja siitä johtuva palvelemisen tarve, samaan tapaan kuin Jeesus rakasti ja palveli kuolevaisia ihmisiä. [2017:4]

Jeesuksen menetelmää voidaan verrata tuttuun leikkiin kuumalla perunalla. Hän sanoi sekä Pietarille että Natanaelille ilmestyessään heille Galileassa: ”Palvele kanssaibmisiäsi, kuten minä olen sinua palvellut.” [2047:6 ja 2049:1] Jeesus opetti apostoleja, opetuslapsia, sanan-

saattajia ja väkijoukkoja. Apostolit opettivat opetuslapsia, sanansaattajia ja väkijoukkoja. Opetuslapset ja sanansaattajat opettivat toisiaan ja väkijoukkoja. Ja väkijoukot opettivat naapureitaan, veljiään, sisariaan ja lapsiaan, ja sillä lailla Jeesuksen sanoma levisi kaikkialla maailmassa. Ja vaikka verrattain harvat näistä vuorovai-
kutustapahtumista olivat maineikkaita tai historiallisesti merkittäviä, universumi pitää tätä menetelmää ilmoituksena Isästä hänen lapsilleen.

Milloin Urantia-liikkeen nuoret ryhtyvät tekemään jotakin? **Ehkä kysymys, johon minun varsinaisesti pitäisi vastata, on: Milloin he ryhtyvät tekemään tätä?** Me teemme sitä omalla tavallamme.

Alkuperä, historia ja määränpää. Alkuperämme on johdattanut meidät tämän vuoren juurelle; määränpäämme on sen huipulla. Ralph Waldo Emerson sanoi: ”Oikeastaan ei ole olemassa historiaa, on vain elämäkertoja.” Vuorelle ei nouse sukupolvi vaan joukko yksilöitä.

Urantia-kirja opettaa, että universaalinen opetusmenetelmä on sellainen, jossa ne, jotka ovat askeleen edellä, ohjaavat lakkaamatta niitä, jotka ovat askeleen jäljessä. Kuljemme kaikki yhdessä kohti Havonaa.

Alice, minua kuulustelleen isän tytär, ja minä olemme toisen polven lukijoita, mikä tarkoittaa sitä, että vanhempamme ovat lukeneet *Urantia-kirjaa* kauemmin kuin me olemme eläneet. Olemme huomanneet, että ensimmäisen polven lukijat eli ne, jotka löytävät kirjan jostakin hyllystä tai ystävän tai perheenjäsenen välityksellä, kokevat suurenmoisen ahaa-elämyksen. Kun he kertovat siitä, se kuulostaa ihmeelliseltä. Toisen polven lukijoille kirjan lukeminen merkitsee pikemminkin sen myöntämistä, että, päinvastoin kuin seksiä, huumeita tai rokkia, vanhempamme ovat löytäneet jotakin tärkeää ennen meitä. Uskon, että meidän on hyvä oppia kuuntelemaan itseämme vanhempia ihmisiä. Alice ja minä opimme vanhemmiltamme viisautta ja vältämme heidän tekemänsä virheet. Niinpä monet meidän virheistämme ovat varsin ”luovia” ja ainutlaatuisia. Mutta me opimme rakastamaan ja palvelemaan lähellämme olevia.

Kokemukseni mukaan jotkut, vaikkakaan eivät kaikki, ahaa-elämyksen kokeneet odottavat ahaa-elämyksen vievän meidät vuoren huipulle. He turhautuvat, kun eivät näe muiden nousevan vuorelle pitkin harppauksin yhdessä heidän kanssaan. Toisen polven lukijat hyväksyvät yleensä paremmin sen, että meillä on pitkä matka edessämme. Me kiipeämme tälle vuorelle samalla tavalla kuin sammakonpoikasesta tulee sammakko. *Tuska ja kärsimys ovat kehityksen etenemiselle välttämättömiä.* [951:3] Tämä on lainaus, jota Alice erityisen mielellään minulle esittää. Hän sanoo sen kehittävän minua. Alan oppia hyväksymään sen tosiasian, etten minä ole tässä maailmassa, kun viidennen aikakauden sukupolvi saavuttaa määränpäänsä, mutta voin iloita tietäessäni, että autan päälystämään kappaleen tietä, jota pitkin toiset voivat kiivetä. En tiedä, tuleeko koko

maailma koskaan lukemaan *Urantia-kirjaa*, mutta en usko sen olevan välttämätöntä viidennen aikakauden sukupolven lupauksen täyttämiseksi. Se, mitä me olemme oppineet palvelusta, tulee ohjaamaan niitä, jotka seuraavat takanamme.

* Vaikka seuraava ei kuulukaan tähän kirjoitelmaan, siinä kerrotaan hyvin samantapaisia asioita totuudesta: *Totuuden voi tuntea, totuuden voi elää; totuuden kasvun voi kokea sielussa, ja mielessä voi nauttia sen antaman valaistuksen tuomasta vapaudesta, mutta totuutta ei voi vangita kaavoiksi, normeiksi, uskonkappaleiksi tai ihmisen käyttäytymisen ähyperäisiksi malleiksi. Kun ryhdytte antamaan jumalalliselle totuudelle ihmisperäistä sanamuotoa, se varsin nopeasti kuolee. Vangitun totuuden kuoleman jälkeen tapahtuva pelastaminen voi parhaimmillaankin päätyä vain siihen, että tu-*

loksena on omalaatuista ähyllistettyä ja jalostunutta viisautta. Staattinen totuus on kuollutta totuutta, ja vain kuollutta totuutta voidaan pitää teoria-na. Elävä totuus on dynaamista, ja sillä voi ihmismielessä olla vain kokeuksellinen olemassaolo. [1949:4]

Olisi mielenkiintoista tutkia totuuden kasvun ja rakkauden kasvun yhteyttä.

Milloin Urantia-liikkeen nuoret ryhtyvät tekemään jotakin?

Älkää tyytykö vain katsomaan ja odottamaan. Tämä aikakautinen sukupolvi ei ole vielä valmis.

Kääntänyt Leena Kari

Morontiamieli

ALAIN CYR

Kanada

Urantia-kirjaa tutkiessamme löydämme monia asioita. Opimme, että ikuiselta asuinsijaltaan Jumala on valinnut aktualisoida potentiaalinsa tuomalla olemassaolon piiriin ensin Havonan keskusuniversumin miljardeine täydellisine sfääreineen, joista jokainen on erilainen muihin verrattuna ja joita kansoittavat asukkaat ovat täydellisen tietoisia siitä, miksi he ovat olemassa. Tässä Paratiisin-Kolminaisuuden yhdistyneessä toiminnossa projisoitiin silloin ja tällä tavalla elämän muodot vakuutuksin, että kaikki myöhemmin ilmaantuvat ajallisuuden ja avaruuden olennot tulevat kerran löytämään ihanteellisen täydellistymisen.

Kaikkien universumien kaikki olennot on muovattu jonkin Havonan miljardissa maailmassa elävän esikuvaolentoluokan olennoimien suuntaviivojen mukaisesti. Jopa ajallisuuden kuolevaisilla on omaa olento-olomuotoaan koskevat tavoitteensa ja ihanteensa näiden korkeuksissa olevien mallisfäärien ulkokehillä. [157:10]

Vastapainoksi tälle täydellisyydelle, Universaalisen Isän tahto, Ikuisen Pojan toiminen ja Äärettömän Hengen manifestoitumisen kautta loi ajan ja avaruuden universumit niin, että epätäydelliset olennot voisivat elää ylösnousemussuunnitelman mukaan ja edetä eläimestä jumalallisuuteen. Ja antaakseen näille olennoille, sitten kun he saavuttavat älykkyyden statuksen, kaiken tarpeellisen Isä on antanut heille suurimman kuviteltavissa olevan lahjan: vapaalla tahdolla varustetun persoonallisuuden. Voimme näin ollen olla päätöksiemme ylimpiä herroja ja voimme osallistua omaan kehitykseen kohti Jumalan poikien ja tyttärien asemaa.

Mutta edellä mainitut korkeat sfäärit eivät vielä ole Paratiisi, jossa sijaitsee Isän henkilökohtainen asuinsija ja jonne saavumme jonakin päivänä. Aivan kuten taitvas, niin kuin me sen Urantialta poistuttuamme miel-

lämme, ei ole Havona. Sisäänpäin suuntautuvalla matkallamme tulee vastaan monia maailmoja, joissa meitä on odottamassa monia oppilaitoksia.

Luoja-Poika puhui Urantialla ollessaan "monista asuinsijoista Isän universumissa". Kaikki Jerusemia ympäröivät viisikymmentäkuusi maailmaa on tietyssä mielessä omistettu ylösnousemuskuolevaisten siirtymäkulttuurille [530:1].

Toimiaksemme oikein tältä syntymäsfääriltämme lähtien tarkastelkaamme siis mitä Jumala on käyttöömmme antanut ja analysoikaamme miten niitä parhaiten käyttäisimme.

Lukuun ottamatta kaikkia auttajia, joita luojamme ovat runsaskätisesti suoneet meille (mielenauttajahenget, jotka ovat meille välttämättömiä pystyäksemme suunnistamaan ajassa ja avaruudessa; serafisuojelijat, jotka ohjaavat meitä ja jotka usein kuiskaavat sisäiseen korvaamme oikean suunnan, jota kulkea, ja vielä paljon muitakin) persoonallisuuksien Isä on antanut hänen kaikkein vähäisimmille älyllisille olennoille etuoikeuden hyötyä hänen persoonallisesta läsnäolostaan sisimmässämme; hänen persoonallisuutensa osasesta, joka asuu meissä kuin itsemme kaksoiskappale. Oletko koskaan tuntenut olevasi yksin ja eristyksissä samalla ajatellessasi olevasi kadoksissa? Mitä tosiasiaa olit kadottanut? Varmasti et Ajatuksensuuntaajaa, tätä jumalallista osapuolta, joka ei koskaan jätä meitä maallisen elämämme aikana.

Mitä Ajatuksensuuntaaja taukoamatta tekee, on että se ponnistelee mielesi hengellistämiseksi niin, että tuloksena on morontiasielusi. Mutta sinä itse olet tästä sisäisestä boivasta enimmäkseen tietämätön. Olet kokolailla kykenemätön erottamaan oman aineellisen älytoimintasi aikaansaannosta sielusi ja Suuntaajan yhteisten toimien tuloksesta. [1207:2]

Ajatuksensuuntaaja näyttäisi olevan innoituksemme varsinaisen lähde. Kuten nuorina ollessamme, elämme nytkin oppiaikaa; silmät täysin avoinna olemme kiinnostuneita kaikesta mitä ympärillämme tapahtuu. Aika ja toisiaan seuraavat kokemukset ovat takoneet meidän olemuksemme, olemme muodostuneet itse kietomaksemme hitsatuksi toukaksi; minä olen sitä, minä olen tätä. Tajuamatta sitä, olemme asettaneet itsemme niin kutsutulle sosiaalisen statuksen jalustalle ja varustaneet sen virheidemme ja onnistumisiemme summalla ja ajattelemme sen edustavan itsemme muotokuvaa. Se, mitä kadotamme kaiken aikaa, on aikaisempi unelmamme, joka salli meidän yhdistää itsemme kauneuteen, hyvyyteen ja totuuteen, jotka ilmaantuivat kaikesta, mihin vain osasimme syventyä. Kasvoimme sekä fyysisesti että mieltasolla omantuntomme laajenemisessa. Lapsi ei koskaan jää paikoilleen niine tietoi-neen, hän kasvaa. Sydämenne pitäisi muuttua lapsen sydämen kaltaiseksi.

”Totisesti, totisesti minä sanon teille: Joka ei ota vastaan Jumalan valtakuntaa pienen lapsen lailla, on tuskin astuva sinne sisälle kasvaakseen hengellisen miehuuden täyteen mittan.” [1839:6]

Ja kaikki tämä mielen tasolla tapahtuva kasvu, joka muokkaa potentiaalisesti ikuista sieluamme, riippuu omista päätöksistämme ja toimistamme.

Aineellinen mieli on se areena, jolla ihmispersonallisuudet elävät, ovat itsetajuisia, tekevät päätöksiä, valitsevat Jumalan tai hylkäävät hänet, iästävät tai tuhoavat itsensä. [1216:4]

Mutta mitä ”Jumalan valitseminen” tarkoittaa? Teen jo nyt kaiken voitavani rakastaakseni ja tukeakseni perhettäni, kollegojani, naapureitani... mitä muuta vielä pitäisi tehdä?

On olemassa eloonjääminen kuoleman jälkeen. Elämä, jossa meidät varustetaan kuoleman jälkeen uudella ruumiilla, jossa meidän aikaisempien kokemuksiemme arvot yhdistyvät persoonallisuuteemme, joka oli Suuntaajan väliaikaisessa hoivassa tilapäisen unemme aikana. Mutta jos mietimme sitä, että mitä oikein tallennetaan, niin kyseessä ovat ainoastaan ne inhimillisessä kokemuksessa tekemiemme päätöksien ja toimien tuloksena olevat helmet, jotka tuovat arvoa kasvavalle sielulle. Silloin meidän ei tulisi siirtää huomiseen sitä, minkä voimme tehdä tänään. Me olemme jo rakentamassa morontiasieluamme.

Suuntaajasi on uuden ja seuraavan olemassaololuokkasi potentiaali, ikuista Jumalan pojan asemaasi edustava ennakkolahja. Oman tahtosi perusteella ja suostumuksella Suuntaajalla on valta alistaa aineellisen mielen luodulle ominaiset taipumukset niiden muuntavien toimien kohteeksi, jotka johtuvat kehkeytyvän morontiasielun tavoitteista ja tarkoituksiperistä. [1191:5]

Ja kuten sinä olet todellisen minäsi, korkeamman ja edisty-

vän minäsi, paremman morontiaalisen ja tulevan hengellisen minäsi ihmisvanhempi, samalla tavoin Suuntaaja on sen jumalallinen vanhempi. Ja tuomarit ja tarkastajat näkevät juuri tämän kehittyvän morontiaalisen sielun, kun he säätävät eloonjäämisestäsi ja siirtävät sinut ylöspäin uusiin maailmoihin ja koskaan päättymättömään olemassaoloon ikuisen yhteyden valitessa itsesi ja uskollisen kumppanisi – Jumalan, Suuntaajan – välillä. [1193:5]

Olkaamme siis tarkkaavaisia: Sielu on ihmisen super-omatunto, ihmiskokemuksen todellistuneiden arvojen säiliö, joka on tehty eläväksi Suuntaajan toimenpitein ja jossa ne ovat Suuntaajan kääntäminä, olemuksemme morontiaalisella tasolla. Tuonpuoleinen elämä alkaa täällä, luonnollinen kuolema on vain tapa irtautua maallisesta elämästä. Mutta älä erehdy pohtimaan itsemurha-ajatuksia nopeuttaaksesi tapahtumia. Vain elämän antaja voi valita lähtömme oikean ajan-kohdan. Siksi meidän tulisi antaa jokaiselle elämämme hetkelle sille kuuluva ansaittu arvo viitaten Suuntaajaamme, joka yrittää kovasti jalostaa valintojamme saadakseen niistä pysyviä arvoja. Suuntaaja on meistä riippuvainen yrittäessään auttaa meitä kasvamaan ja jäämään eloon, rakentaakseen sielun, joka on kyllin arvokas kutsuttavaksi Jumalan pojaksi, jotta tämä sekä jumalallinen vastapuoli voisivat lopulta yhtyä samaksi persoonallisuudeksi ja jatkaa todellisen hengellisen kasvun polulla. Sellaisenaan, nousten tehokkaasti kohti Isä Jumalaa, meidät vapautetaan lopulta pelastumisen epävarmuudesta samalla kun osallistumme Kaikkivaltiaan korkeimman todellistamiseen, siihen rakastavan isämme aspektiin, joka todellistuu ajan ja avaruuden näyttämöllä johdattaakseen meidät hänen äärettömyyden perimmäisiin päämääriin.

Siis toteuttaaksemme paremmin Isän tahtoa, tässä on minun iltarukoukseni: ”Uskollinen seuralaiseni ja oppaani, minulle on suotu se kunnia, että olet mukana elämässäni ja sinun läsnäolosi on siunaukseksi minulle. Annan sinulle nyt sen mitä olen vastaanottanut tänään, että huomenna ymmärtäisin paremmin mitä minulta odotat.”

Jumalan suunnitelma on suurenmoinen kaikelle, mikä meitä koskee. Hän on antanut meille persoonallisuuden, jolla on valtaa ja samoin ennen kaikkea kyvyn tehdä valintoja. Hän loi meidät kaltaisekseen siinä mielessä, että ihmisellä on tahdonvoimaa. Voimme etsiä häntä tai olla etsimättä. Ja löydettyämme hänet voimme valita, seuratako häntä vai ollako seuraamatta. Voimme vain tuntea, että polveudumme elämän lähteestä ennen meitä ja hyväksyä tai hylätä kaikki tieteelliset järkeilyt, ylläpidämme vaikutelmaa, että emme ole mielessämme yksin analysoidaksemme kaikkea tätä. Eläimet ovat vaistonvaraisesti tietoisia tarpeistaan ja reagoivat ympäristöönsä sen mukaisesti. Mutta kehittynyt ihminen pystyy ymmärtämään nälkäänsä tarkoituksen ja luomaan selviytymiskeinoja. Ilman itsetiedostusta vajoaisimme alimpien eläinten tasolle.

Kuinka pystyisimme selittämään tietoisuuden tosiasian!? Minä olen, siis olen. Ja jos olen luotu, niin täytyy olla olemassa luoja. Syy-yhteys teoria, jossa jokainen asia ilmestyy toisesta, ei millään muotoa selitä persoonallisuuteni tosiasiaa! Kuinka selitämme tällä planeetalla liikkuvien kaikkien ihmisten erilaisuuden? Tiede kumoaa aina perättömät teoriat, joilla ei ole todellisia perusteita, ja tämä sopii hyvin yhteen itsehavaitsemisen kanssa. Filosofia antaa meille mahdollisuuden spekuloida asioiden luonteella ja taipumuksilla, mutta siinä jäämme asioiden käsitetasolle. Mutta analysoidesamme tosiasioita yhteydessä niiden alkuperään tulee mahdolliseksi laajempi näkemys, jossa asioiden arvot saavat täyden merkityksen. Asettamalla Jumala kaikkien asioiden keskelle voimme muotoilla lisämääritelmän sanalle *evoluutio*: infiniittisten arvojen aineellisen tason todellistuminen, siten kuin ne on ovat kaikkien ja jokaisen asian luoja- isän persoonallisuudessa. Voisimme sanoa toisin sanoin: ”Mitä olen tänään on tosiasiaa mutta mitä tulen olemaan huomenna on piilevää; mitä teen nyt, on toiminnallista, mutta mitä tulen tekemään huomenna, samalla kun olen tosissani aikomuksieni kanssa, on muuttumatonta.” Luojana Jumala on täydellinen, jakamaton, mutta se mitä tulee todellistumiseen ajan näyttämöllä, on vain osittain paljastettua. Tämän vuoksi meillä ja lapsillamme on tulevaisuus; aktivoida ajan ja avaruuden näyttämöllä eloisesti kaiken luojan – meidän kannaltamme kaiken sen tukija, joka on ollut, on ja tulee olemaan – jumalallinen ja absoluuttinen tarkoitus.

Kaiken tämän valossa näyttää siltä, että ratsastamme jo nyt olemassaolomme morontiaalisen suunnitelman selässä. Sielumme valmistuminen edistyy. Tämä sielu, kuten perhonen toukkakotelossaan, tulee jonakin päivänä ja ihmisen niin halutessa ilmaantumaan alkuasteen kehitysvaiheestaan ja muuttumaan hienommaksi olennoksi, jota kutsutaan Kaikkivaltiaan Korkeimman pojaksi. Meidän täytyy heittää pois kaikki kiihkeät, pelkäämme aineelliset pyrkimyksemme, jotka kytkevät meidät niin tehokkaasti jokapäiväisen elämän massiivisiin taakkoihin.

Teidän tulisi ymmärtää, että ylösnousevan kuolevaisen morontiaaelämä alkaa itse asiassa asutuissa maailmoissa sielun bedelmöitymisen betkellä, sinä betkenä, jolloin henkeä oleva Suuntaaja asettuu moraaliseen valintaan kykenevän luodun olennon mieleen. Ja siitä betkestä lähtien tämä kuolevaisen sielun omaa potentiaalisen kyvyn kuolevaisen tasoa korkeampaan toimintaan, jopa kyvyn tulla tunnistetuksi paikallisuniversumin morontiasfäärien korkeammilla tasoilla. [551:7]

Meidän tulisi nyt virittäytyä hengellisen kehityksen tehokkaan edistymisen rytmiin. Tarkastelkaamme siis, että paremman maailman todellisuus on niin todellista

kuin millaiseksi me sen muotoilemme. Jumala tuli henkilökohtaisesti luoksemme Suuntaajien muodossa; meidän tehtävämme on nyt lausua hänet tervetulleeksi.

Te ihmiset olette astuneet tielle, joka johtaa miltei infiniittisten näkymien loputtomaan avautumiseen, koskaan päättymättömien, alati avartuvien, riemastuttavaa palvelua, verratonta seikkailua, ylevää epävarmuutta ja rajatonta tuloksiinpääsyä merkitseviä mahdollisuuksia edustavien sfäärien rajattomaan laajenemiseen. Kun pilvet kerääntyvät päällemme, tulisi uskonne hyväksyä se tosiasia, että sisäinen Suuntaajanne on läsnä, ja näin teidän tulisi kyetä näkemään maallisen epävarmuuden usvien taakse ikuisen vanburskauden auringon kirkeeseen paisteeseen Satanian mansiomaailmojen luokseen kutsuvissa korkeuksissa. [1194:1]

Mutta hengellisellä tasolla edistyminen ei millään muotoa vaikuta onnistumisia täynnä oleviin aineellisen tason elämän saavutuksiin. Vaikka monien ihmisten kohtalot johdattavat heidät voittamaan kauhistuttavia vaikeuksia, jotka väistämättä liittyvät heidän asianmukaiseen noususuunnitelmaan, niin oikeudenmukaisen elämän valinta ei ole missään tekemisissä kurjuuden kanssa. Päinvastoin, suuri osa onnistumisistamme johtuu meidän asiallisesta elämästämme ihmisten ja asioiden suhteen. Kuten usein kuulemme, mitä auliisti annamme palautuu aina satakertaisena. Aineellinen menestyminen on täysin yhteensopivaa hengellisen kasvun kanssa. Koko kisa käydään meidän aikomusten ja valintojen mielen arenalla. Taivaan ovet ovat auki kaikille.

– – Ja maksoipa se teille tämän maailman hyvyksissä mitä tabansa, maksoittepa taivaan valtakuntaan päästäksenne minkä hinnan hyvänsä, saatte vastikkeena moninkertaisesti enemmän iloa ja hengellistä edistymistä tässä maailmassa ja ikuisen elämän tulevana aikakautena. [1537:1]

Tulevaisuutemme, jota saatamme ennakoida, liittyen Jumalan suurenmoisiin suunnitelmiin meitä kohtaan, on jo nyt osa nykyisyyttämme, sillä olemme tulevaisuutemme rakentajia. Meille morontiamailmat ovat tekeillä. Odottaisimmeko siis seuraavan, pelastuksen ja armon dispensaation massaheräämistä kun voisimme juuri nyt vastaanottaa uuden muotomme kolmantena päivänä Jumalan todistettuina poikina ja tyttärinä? Käytännössä on itsestään selvää, että mikä ikuisuus tahnansa, jota kuvittelemme ja ennakoimme tulee olemaan jatkoa morontiaalisille piireille, joita juuri nyt rakennamme täällä Urantialla. Osallistukaamme kaikki Jumalan rauhan tulemiseen maan päälle edistäen siten Hänen tahtonsa vapautumista.

Kääntänyt Martti Vanninen

Miten lihoa pettymisestä ja innostua ilmeisestä tappiosta

BENET RUTENBERG

Yhdysvallat

*M*utta jo kauan ennen Havonaan-saapumistaan nämä ylönousemukselliset ajallisuuden lapset ovat oppineet herkuttelemaan epävarmuudella, libomaan pettymisestä, innostumaan ilmeisestä tappiosta, vahvistumaan vaikeuksien edessä, osoittamaan lannistumatonta rohkeutta suunnattomuuden edessä ja harjoittamaan voittamatonta uskoa joutuessaan selittämättömän esittämän haasteen kanssa kobdakkain. Jo kauan sitten näiden pyhiinvaeltajien taisteluhuuto alkoi kuulua: "Yhdessä Jumalan kanssa ei mikään, ei kerrassaan mikään, ole mahdotonta." [291:3]

Ottaessani vastaan tämän tehtävän tuli heti mieleeni, että kun ihmiset pettyvät, he usein sen seurauksena masentuvat. Masennuksissaan he sitten syövät ja lihoavat. Sillä tavalla siis pettymisestä lihotaan. Ja minä olen niin ollen pettyneempi kuin useimmat muut. Ihmiset voivat olla niin julmia... Toivoisin, että he sanoisivat minua vain pettyneeksi [päinvastoin kuin lihavaksi].

Mutta tämä merkitsee myös sitä, että meitä pyydetään innostumaan tappiosta. Jos kerran epäonnistumme, voisimme yhtä hyvin innostua siitä. Joistakin tulee epäonnistuessaan ja tappiolla joutuessaan täysin tyisiä ja haluttomia. Kun minä kärsin tappion, se ottaa helvettisti päähän. Mutta kun nyt on niin, että helvettiä ei ole, niin aloitetaanpa.

Joudumme kaikki kohtaamaan monenlaisia, tärkeysasteeltaan erilaisia ongelmia. Jääminen ilman näitä ongelmia riistäisi ihmiseltä kaikkein tärkeimmän kimmokkeen kasvamiseen.

Teistä tulee aina vain ibailtavampia jättäessänne taaksenne planetaarisen eläinalkuperänne karkeat jäänteet. "Tuleminen suuren abdistuksen kautta" on omiaan tekemään kunnialla kruunatuista kuolevaisista hyvin ystävällisiä ja ymmärtäviä, hyvin myötätuntoisia ja suvaitsevia. [538:5; korostus kirjoittajan]

Kosmoksen suurin kärsimys on, ettei ole koskaan kärsinyt. Kuolevaiset oppivat viisautta vain kokemalla koettelemuksia. [556:9; korostus kirjoittajan]

Koettelemus on elämän laki ja välttämättömyys. On kyllä monenlaisia koettelemuksia, joita ilman voimmetulla toimeen, mutta se, että niitä on tässä kapinan runtelemassa maailmassa, tekee meistä agondontereita. Rutiinitehtävät eivät meitä opeta, vaan todelliset haasteet opettavat meille enemmän kuin haluamme tietää, kunnes todella tiedämme... ja silloin emme ainoastaan tiedä, vaan tiedämme, että voimme tietää ja että jääme eloon.

Kuolema ei lisännyt mitään älylliseen pääomaan eikä hengellisiin varoihin, mutta se lisäsi kokemusten kertymään tietoisuuden e lo on jäämisestä. [557:9]

Havaitsemme siten jotkut suurimmista siunauksis-

tamme vasta katsoessamme taaksepäin, sillä ne tuntuivat harvoin siunauksilta juuri sillä hetkellä. Näiden vaikeuksien aiheuttajalla ei ole juurikaan merkitystä. Niiden aiheuttajina ovat voineet olla ihmisen yläpuoliset suojelijamme, seuraukset omista valinnoistamme tai pelkästään laiskuutemme ja velttoutemme.

Uskonnollinen elintapa on pyhittäytävää elämistä, ja pyhittäytävä elintapa on luovaa elämistä, omintakeista ja spontaania. Uudet uskonnolliset oivallukset ilmaantuvat ristiriidoista, jotka antavat aibeen uusien ja parempien subtautumistapojen valitsemiseen entisten ja huonompien reagointimallien tilalle. Uusia merkityksiä nousee esille vain konfliktiin keskellä, ja konflikti jatkuu vain, kun kieltäydytään omaksumasta niitä korkeampia arvoja, jotka sisältyvät korkeampiin merkityksiin. [1097:5]

Ratkaisut vaativat aina päättäväisyyttä, hellittämättömyyttä, viisautta, uskoa, voiton saamista tai yksinkertaisesti vain koettelemuksen kestämistä. Kuten me kaikki tiedämme, kysymys ei ole niinkään siitä, mitä teemme näissä tilanteissa, vaan millä tavalla sen teemme. Keitä me olemme silloin, kun joudumme lujille? Löydämmekö paremman minämme? Parempaa tapaa kohdata elämä kuvaa parhaiten vilpityn, huumorilla kevennetty asenne. Saavutamme menestystä, kun vaadimme itseltämme paljon enemmän kuin muilta. Ja kun jätämme minuutemme ulkopuolelle, meille jää paljon enemmän energiaa ja valmiutta työn tekemiseen. Suurin syy, miksi meidän ei pidä ottaa itseämme liian vakavasti, on se, että kukaan muu ei ota!

Jos silloin, kun tunnemme kiusausta suurennella omaa tärkeyttämme, pysähdymme miettimään Luojiemme suuruuden ja yllevyyden äärettömyyttä, oman minuutemme ylistäminen muuttuu verrattoman naurettavaksi niin, että se lähestyy jo humoristisuutta. Yksi huumorin tehtävistä onkin auttaa kaikkia meitä ottamaan itsemme vähemmän vakavasti. Huumori on jumalallinen vastamyrkky minuuden jalustalle nostamista vastaan. [549:2]

Tulet oppimaan, että vain lisää taakkaasi ja vähennät onnistumisen todennäköisyyttä, kun otat itsesi liian vakavasti. Mikään ei voi olla tärkeämpää kuin työsi statuksesi mukaisella sfäärillä, tässä maailmassa tai seuraavassa. Valmistelutyö seuraavaksi korkeampaa sfääriä ajatellen on varsin tärkeää, mutta mikään ei tärkeydessä vedä vertoja siinä maailmassa tehtävälle työlle, jossa aktuaalisesti elät. Mutta vaikka työ onkin tärkeää, minä ei ole. Kun tunnet itsesi tärkeäksi, menetät energiaa egon omanarvontunnon kulumiseen käytössä, joten sitä liikenee varsin vähän työn tekemiseen. Minän tärkeys, ei sinnekaan työn tärkeys, uuvuttaa kypsytettäviä luotuja; juuri tämä minätekijä uuvuttaa, ei sinnekaan tavoitteellinen ponnistelu. Voit tehdä tärkeää työtä, ellei sinusta tule tärkeilevä; voit puu-

bata monia asioita yhtä vaivattomasti kuin yhtä, jos jätät minuutesi ulkopuolelle. Vaihtelu on lepuuttavaa; yksitoikkoisuus sen sijaan kuluttaa ja uuvuttaa. [555:5]

”Väbennä arvostelevuuttasi; väbennä sitä, mitä joiltakuilta ihmisiltä odotat, ja niin väbennät pettymyksesi määrää.” [2049:1]

Tärkeätä ei niinkään paljon ole se, mitä opit tässä ensimmäisessä elämässä, vaan tärkeätä on tämän elämän elämisen kokemus. Edes tässä maailmassa tehtävä työ, niin tuiki tärkeää kuin se onkin, ei ole läheskään yhtä tärkeää kuin on se tapa, jolla tämän työn teet. [435:6]

Taivaan valtakunnan avaimet ovat: vilpittömyys, lisää vilpittömyyttä ja yhä enemmän vilpittömyyttä. Jokaisella ihmisellä on nämä avaimet. Ihmiset käyttävät niitä – edistyvät henkisyysden subteen – tekemällä päätöksiä, lisää päätöksiä ja yhä enemmän päätöksiä. Korkein moraalinen valinta on valinta, jolla on korkein mahdollinen arvo, ja tämä on aina – millä tahansa sfäärillä, kaikilla sfäreillä – valinta Jumalan tabdon tekemisen hyväksi. [435:7]

Rinnastus musiikkiin

Universumien kulkuun avaruuden läpi sisältyy suuri ja ylevä tarkoitus. Mikään ei ole turhaa siinä kamppailussa, jota te kuolevaisina käytte. Olemme kaikki osa valtavaa suunnitelmaa, jättiläismäistä hankeetta, ja juuri bankkeeseen suunnattomuus estää meitä siitä yhden ainoan hetken tai yhden ainoan elämän kulussa näkemästä kovinkaan paljon. Olemme kaikki osa ikuista projektia, jota Jumalat valvovat ja toteuttavat. Koko ihmeellinen ja universaalinen mekanismi etenee majesteettisesti avaruuden halki Ensimmäisen Suuren Lähteen ja Keskuksen infiniittisen ajatuksen ja ikuisen tarkoituksen sävelten poljennossa. [364:3; korostus kirjoittajan]

Käytämme aluksi musiikin soittamista malliesimerkkinä eräiden olemassaoloon liittyvien käsitteiden valaisemiseksi. Kuten elämässäkin, tarvitaan enemmän tai vähemmän jatkuvia epäonnistumisia ja pettymyksiä, ennen kuin soittimen hallinta vaihteittain saavutetaan. Seuraavat esimerkit annetaan ikään kuin runkorakenteeksi, joka tavoitteen saavuttamisen jälkeen muuttuu rakennustelineiksi, joita ei enää tarvita.

- Aloittaessaan soittaja on kokematon ja epävarma. Hän soittaa yksittäisiä nuotteja ilman erityisempää rytmiä tai tunnetta.

- Alkeita opetellessaan soittaja tuntee primitiivistä epävarmuutta ja pelkoa. Hän soittaa yksinkertaista melodiaa suoraviivaisesti.

- Keskitasolla ollaan lähestymässä soittotaitoa, ja harjoittelu on säännöllistä ja innokasta. Melodia on monivivahteinen, ja pystytään soittamaan moniäänisesti.

- Edistyneellä tasolla alkaa soittimen hallinta kehityä mestaruudeksi soittajan pystyessä sujuvasti, käsitteellisesti ja tulkiten esittämään hyvin monimutkaisia melodioita ja sointuja. Hän esittää näkemyksensä säveltäjän suunnitelmasta ja tarkoituksesta.

- Transsendenttisellä tasolla musiikin moniulottei-

nen todellisuus yltää pilviin ja sinfonian tai teoksen osoitetaan perustuvan luovaan suunnitelmaan.

Tämä rinnastus on tarkoitettu havaintoesitykseksi ongelmien ratkaisemisesta. Lahjat saadaan Jumalalta, mutta kasvu edellyttää taitojen kasvattamista, havainnointia sekä olevaisten, merkitysten ja arvojen yhdistämistä ratkaistavan ongelman runkorakenteeksi. Saavutamme nämä taidot voittamalla pettymykset ja epäonnistumiset. Elävinä Jumalan lapsina meidän on koettava epäonnea voidaksemme oppia. Se on vain läksy, joka meidän on opittava, ennen kuin siirrymme seuraavaan. Mutta jotain vielä merkittävämpää tapahtuu joka kerta, kun jäämme eloon ja saavutamme riemuvoiton. Me pääsemme eroon vielä yhdestä rajoituksestamme. Rajoittuneisuutemme asteittainen väheneminen merkitsee Jumalan kaltaiseksi tulemista. Tämä ei ole mahdollista ilman koettelemuksia, kärsimystä, pettymistä ja epäonnistumista. Lihokaa niistä. Ja pysähtykää ajattelemaan sitä, että ollessamme kumppanuussuhteessa Jumalan kanssa nämä ovat kaikki todellisia kokemuksia, joita tunnemme, jotka satuttavat, hämmentävät, haastavat ja saattavat johtaa epäilykseen sekä harhautumisen vaaraan. Jeesus sanoo: ”Älkää pelätkö vaan olkaa hyvillä mielin.” Nykyaikana sanotaan: ”Älä välitä, vaan ole onnellinen.” Ja Abe Lincoln sanoi kerran: ”Ihminen on suunnilleen niin onnellinen kuin päättää olla.” Uskon luoman vakuuttuneisuuden korvaa lopulta totuuden suoma vakuuttuneisuus.

Koko morontiaedistymisen ajan totuuden suoma vakuuttuneisuus korvaa yhä laajemmin uskon luoman vakuuttuneisuuden. Kun sinut viimein otetaan aktuaalisen henkimaailman jäseneksi, silloin pubtaan henkiymmärryksen vakuuttuneisuudet toimivat uskon ja totuuden sijasta tai mieluumminkin yhdessä näiden aikaisempien persoonallisuuden vakuuttuneisuuden aikaansaamiseksi käytettyjen menetelmien ohessa ja lisättyinä niiden päälle. [1111:4; korostus kirjoittajan]

On totta, että toivomme jokaisesta pettymyksestämme, olkoon se kuinka suuri tahansa, ja pääsemme voitolle. Tämän elämän jälkeen se ei rasita ruumistamme ja mieltämme yhtä paljon kuin nyt. Mitä enemmän esteitä asetamme omalle tiellemme, sitä vähemmän meillä on mahdollisuuksia tehdä työtämme.

Erilaiset tilanteet, joita joudumme kohtaamaan, jatkuvat läpi tämän elämän ja tulevien elämien. Meidän on pantava syrjään rajoituksemme ja väliaikaisiin asioihin kohdistuva kiintymyksemme. Halukkuutemme ja vilpittömyytemme nopeuttavat prosessia mutta ei kulu-nut aika. Päätöksentekomme laatu ja tehokkuus lisääntyvät, ensin hitaasti ja sitten yhä nopeammin. Opimme, miten se sujuu. Opimme oppimaan, miten se sujuu. Tulemme tietoiseksi siitä, että opimme oppimaan, miten se sujuu. Tämä tietoisuus saa meidät tajuamaan syvällisemmin yhteytemme suureen opettajaan, ja tunnemme kiitollisuutta, josta luonnollisena seurauksena on rakkautta. Saamme osaksemme niin paljon rakkautta, että luonnollinen reaktiomme on rakastaa ja jakaa tätä

rakkautta kaikille, jotka haluavat sitä vastaanottaa. Tulomme tietoisiksi Jumalasta, koska hän elää meidän elämässämme samalla kun me elämme hänen elämässään. Teemme nyt hänen työtään. Tehdessämme hänen työtään tulemme yhä enemmän hänen kaltaisikseen. Synkronismi on sekä seurausta että toimintaa. Hengellinen kasvu tapahtuu kuohunnan, psyykkisen ristiriitatilanteen ja koettelemusten kautta toteuttaessamme korkeinta haluamme rakastaa ja tuntea Jumala Isää.

Uskonnolliset pulmatilanteet ovat väistämättömiä, sillä mitään kasvua ei voi tapahtua ilman psyykkistä ristiriitatilannetta ja bengellistä kuohuntaa. Filosofisen elämännormin organisoiminen tekee välttämättömäksi melkoisen sekamelskan mielen filosofisissa maailmoissa. Lojalisuuksia suuren, hyvän, toden ja jalon puolesta ei harjoiteta ponnistelutta. Hengellisen näköalan kirkastuminen ja kosmisen ymmärryksen laajeneminen edellyttävät ponnistelua. Ja ihmisjärki nousee vastarintaan, kun sitä vieroitetaan rinnoilta, joista se on imenyt ravinnokseen ajallisen olemassaolon ei-bengellisiä energioita. Velto, eläimeltä periytyvä mieli kapinoi sitä ponnistusta vastaan, joka tarvitaan painiskeltaessa kosmisen ongelmanseveltelyyn kanssa. [1097:6]

Sen oppiminen, miten lihotaan pettymisestä ja inostutaan ilmeisen tappion kohtaamisesta, sisältyy oppimisen perusmalliin, johon liittyy samanaikainen vaatimus, että huomiota vaativan minuuden taltuttaa korkeampi minuus, joka päättää etsiä ja löytää Jumalan ja tulla enemmän hänen kaltaisekseen. Ja jos tämä ei riittäisi, meidät sysätään kumppanuussuhteisiin ja ryhmätyöhön perustuviin tehtäviin monien sellaisten persoonien kanssa, jotka ovat täysin erilaisia kuin me itse ja joilla on omat kasvuun ja suorittamiseen liittyvät ongelmansa. Monet näistä on luotu meitä paljon korkeammiksi ja täydellisemmiksi olennoiksi, ja silti meitä kaikkia kutsutaan etsimään parhaita ratkaisuja käsillä olevaan tehtävään.

Vaikka uskonto on pelkästään henkilökohtainen bengellinen kokemus – Jumalan tuntemista Isäksi –, tämän kokemuksen luonnollinen seuraus – ihmisen tunteminen veljeksi – edellyttää, että minuus määrittelee subteensa muihin minuuksiin, ja tällöin mukaan tulee uskonnollisen elämän sosiaalinen eli ryhmäaspekti. Uskonto on ensiksi sisäistä eli henkilökohtaista soviittautumista, ja sitten siitä tulee sosiaaliseen palveluun eli ryhmäasentoitumiseen liittyvä kysymys. [1090:10; korostus kirjoittajan]

Ajallisia kysymyksiä ihminen ei voi koskaan ratkaista viisaasti eikä päästä henkilökohtaisena eduntavoitteluna ilmenevän itsekkyyden yli, ellei hän mietiskele asioita Jumalan kaikkivaltiuden edessä ja ota laskuissaan huomioon jumalallisten merkitysten ja bengellisten arvojen realiteetteja. [1093:2]

Mansiomaailmoissa saatoit päätökseen kehittyvän kuolevaispersoonallisuuden yhdistymisen; järjestelmäpääkaupungissa saavutit Jerusemin kansalaisuuden ja sait balun alistaa minuitesi ryhmätoimintojen ja yhteishankkeiden vaatimaan kurillisuuteen; mutta nyt sinun on konstellaation koulutusmaailmoissa määrä saavuttaa kehittyvän morontiapersonallisuutesi aito sosiaalistuminen. Näihin verrattomiin kulttuuritaitoihin kuuluu, että opit hallitsemaan seuraavat asiat:

– –

3. Miten sopeudut samanaikaisesti sekä morontiatovereihin että näihin univitatia-armeijoihin. Miten bankit kyvyn työskennellä vapaaehtoisesti ja tehokkaasti yhdessä omaan luokkaasi kuuluvien olentojen kanssa, jotka ovat läheisessä yhteistoimintasuhteessa jonkin verran erilaiseen älyllisten luotujen ryhmään.

4. Miten kaltaistesi ja itsestäsi eroavien olentojen kanssa tällä tavoin sosiaalisesti toimiessasi saavutat älyllisen sopusoinnun kummankin kumppaniryhmäsi kanssa ja sopeudut niiden toimialoihin.

5. Miten samalla, kun pääset tyydyttävään persoonallisuuden sosiaalistumiseen älyn ja toiminnan tasolla, kehität yhä täydellisemmäksi kykyäsi elää läheisessä yhteydessä samanlaisten ja bieman erilaisten olentojen kanssa niin, että ärtyminen ja pabastuminen kaiken aikaa vähenee. Vaibtelunohjaajat myötävaikuttavat ryhmäleikkiensä avulla suuresti tämän viimeksi mainitun tavoitteen saavuttamiseen. [494:3; 6–8]

Elämä on koskaan päättämätön sarja monimutkaisia pulmatilanteita, jotka vaativat meiltä vähän enemmän kuin mihin saatamme aluksi olla valmiita. Vilpittömyyden ja auttavaisuuden tulee käydä ilmi elämässämme tavoitteina, joihin pyritään sekä niihin sisältyvien arvojen takia että keinona itsekkään minämme voittamiseksi. Tässä ensimmäisessä elämässä eloonjäämisen kokemus on paljolti se, mikä tekee morontiakokemuksesta todellisemman. Myöhemmässä elämässä ongelmien ratkaisutilanteet ja -taidot kohottavat ja aktualistavat henkilökohtaisia realiteettejamme, niin että jumalatietyisyys mielessämme kasvaa jatkuvasti. Silloinkin, kun tunnemme olevamme yksin, ja varsinkin silloin, Jumala on läsnä pitäen oman osansa sopimuksesta. Hän tietää, että tulemme lopulta käsittämään sen. Ja kun me sen käsitämme, ymmärrämme, ettei hän ole tullut luoksemme vaan että hän on ollut aina läsnä. Me tunnemme olevamme yksin, vaikka voisimme tuntea rajatonta tyydytystä ja suunnatonta iloa hänen läsnäolostaan ja kumppanuudestaan kaikessa, mitä teemme. Kuinka monta kertaa hän onkaan ollut läsnä niin, että olemme sen tienneet, puhumattakaan niistä kerroista, joista emme ole vielä tietoisia?

Ymmärtämisen kyky on kuolevaisen passi Paratiisiin. Uskomisen balu on avain Havonaan. Jumalan pöjan aseman hyväksyminen, yhteistyö sisimmässä olevan Suuntaajan kanssa, on evolutionaarisen elossasäilymisen hinta. [290:5]

Niinpä pettymys, epäonnistuminen ja tappio ovat todellisia vain, jos lakkaamme kulkemasta Jumalaa kohti ja hänen kanssaan. Jos elämme jatkuvasti uskossa ja totuudessa, ei yksikään valta, mahti eikä persoona koko universumissa voi meitä pysäyttää, koska se on taivaallisen Isämme tahto. Pöytä on katettuna ikuisuudesta saakka, joten siitä vain lihomaan.

Kääntänyt Leena Kari

KANSAINVÄLINEN URANTIA-YHDISTYS
JOURNAL

TILAUSHINNAT

UAI Journal on luettavissa verkkosivuilta <http://www.urantia-iaa.org/links.htm> ilmaiseksi. Suomenkielinen versio on luettavissa Suomen Urantia-seuran verkkosivuilta <http://www.urantia.fi/>.

Lehden tilaushinnat ovat seuraavat:

Vuositilaus: 18 €
Irtonumerot: 4,50 €

Vuositilauksen ja irtonumerot voi maksaa Suomen Urantia-seuran pankkitilille Nordea 142730-102126. Pankkisiirtolomakkeen ”Tiedotuksia”-osaan pyydetään merkitsemään JOURNAL ja tilaajan osoitetiedot. *Suomen Urantia-seuran jäsenille UAI Journal on jäsenetu.*

TOIMITUSPERIAATTEET

JOURNAL ottaa vastaan seuraavassa tai myöhemmässä numerossa julkaistaviksi tarkoitettuja artikkelitarjouksia. Kaikki tarjotut artikkelit ovat JOURNALin omaisuutta eikä niitä palauteta. Mikäli kirjoitusta ei julkaista välittömästi, se säilytetään arkistossa mahdollista tulevaa käyttöä varten. JOURNAL ei maksa kirjoittajille rahallista tai muuta korvausta tällaisista vapaaehtoisesti tarjotuista kirjoituksista. Vaikka JOURNAL pyrkiikin toimitustyön aikana ottamaan yhteyden kirjoittajiin, toimitus varaa kuitenkin itselleen oikeuden tehdä kirjoituksiin julkaisemisen kannalta tarpeellisiksi katsomansa toimitukselliset muutokset. JOURNAL on tarjotuista artikkeleista kiitollinen ja niistä riippuvainen, toimituksen ei kuitenkaan ole mahdollista kuitata jokaista sille tarjottua kirjoitusta, mutta kirjoittajat voivat ottaa yhteyttä JOURNALiin varmistuakseen siitä, että kirjoitus on saapunut toimituksen harkittavaksi mahdollista JOURNALissa julkaisemista varten.

Pyydämme ohjaamaan kaiken Urantia Association International JOURNALille tarkoitettamme postin ja artikkelitarjoukset Journalin Chicagon-osoitteeseen. Mikäli haluat kirjoituksesi pääsevän pikaiseen harkintaan, lähetä se suoraan toimittajalle <guyperron3@sympatico.ca>.

Jos haluat enemmän tietoa Kansainvälisestä Urantia-yhdistyksestä tai UAI JOURNALista, ota yhteyttä Journalin Chicagon-toimistoon.

Kaikki suoraan tai epäsuorasti esitetyt tulkinnat, mielipiteet, päätelmät tai taiteelliset esitykset ovat laatijoiden omia eivätkä välttämättä edusta Kansainvälisen Urantia-yhdistyksen, kansallisten tai paikallisten Urantia-yhdistysten tai UAI Journalin toimituksen kantaa ja mielipiteitä.

Alkuperäisessä englanninkielisessä lehdessä on runsaasti värikuvia, jotka on kopioteknisistä syistä jätetty pois suomennoksesta.

UAI Journal
559 West Diversey # 351
Chicago IL 60614
USA

© 2007 Kansainvälinen Urantia-yhdistys